ΕΤΟΣ ΣΤ' Εν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 22 Μαρτίου 1892 Ἀριθ. 252

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
7 Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεῖα Συντάγματος.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἑστίας,,

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ' δ' καὶ ε' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐὰν εἴχομεν ἄνδρας, ζήτημα οἰκογενειακὸν δὲν θὰ ὑπῆρχε. — Σαρμίσκα Βλασέσκου δικηγόρος ἐν Βουκουρεστίῳ (ὑπὸ κ. Μαρίας Οἰκονομίδου. — Ὁ δρόμος τοῦ Παραδείσου (ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάδου). — Ὁ περὶ ἡμᾶς κόσμος. Ἓν ζεῦγος πυγολαμπίδων. — Τὰ ὀρφανὰ (ποίημα ὑπὸ δος Σ. Καλοστύπη). — Μακροβιότης πτηνῶν (ὑπὸ κ. Α. Σερουίνη). — Τὸ ἀνάγνωσμα τοῦ κ. Σκορδέλη. — Γυναικεῖος κόσμος (ὑπὸ Παρισινῆς). Ἑβδομαδιαῖον δελτίον. — Ἀλληλογραφία. — Συμβουλή. — Συνταγή. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΠΤΑΙΟΥΝ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

Πρὸ τριῶν χιλιάδων ἐτῶν ὁ Ἱερεμίας ἔλεγε: «Διατρέξατε τὰς ὁδοὺς Ἱερουσαλήμ, ἴδετε, ἐξετάσατε, ἀναζητήσατε ἀνὰ τὰς πλατείας καὶ τὰς στενὰς ἀτραποὺς καὶ δὲν θὰ εὕρητε οὐδαμοῦ ἄνθρωπον.»

Βραδύτερον ὁ κυνικὸς φιλόσοφος Διογένης ἤναπτε τὸν φανόν του ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ ἀναζητῶν ἐν τῇ πόλει τῆς Παλλάδος ἄνθρωπον: «Ἀκούσατέ μου, ἄνδρες Ἀθηναῖοι», ἀνέκραζεν ἐν βριθούσῃ ἀγορᾷ. Εὐθὺς δ' ὡς οἱ Ἀθηναῖοι συνηθροίζοντο περὶ αὐτόν, περιφέρων οὗτος βλέμμα οἴκτου καὶ καταφρονήσεως ἔλεγε: «Ἐκάλεσα ἄνδρας καὶ ὄχι πυγμαίους». Ὅ,τι ἐθεωρεῖτο δύσκολον κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἱερεμίου καὶ τοῦ Διογένους δὲν εἶναι βεβαίως εὐκολώτερον κατὰ τὰς ἡμέρας μας, ἐν τῷ μέσῳ τῶν χιλιάδων ἀνδρῶν, οἵτινες κατακλύζουσι τὰς πόλεις καὶ τὰς κώμας τῆς Ἑλλάδος.

Ἐὰν ὁ κόσμος βρίθῃ ἀνθρωπίνων πλασμάτων, οἱ ἄνδρες, οἱ ἀληθῶς ἄξιοι τοῦ ὀνόματος τούτου καθίστανται ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν σπανιώτεροι. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνδρῶν τῶν φυσικῶς ἀνεπτυγμένων, ὅπως ἐν ὥρᾳ κινδύνου τάξωσι στήθη ἀγέρωχα ὡς προμαχῶνα τῆς πατρίδος εἶναι ἐλάχιστος καὶ ἡ σπάνις αὕτη ἀποβαίνει μεγαλητέρα ἐὰν ἀπὸ τοῦ φυσικοῦ κόσμου μεταβῇ τις εἰς τὸν ἠθικόν.

Ἀλλὰ ποῖα ἄρα εἶναι τὰ συστατικὰ τοῦ ἀληθοῦς ἀνδρός; Οὔτε ἡ μεγάλη τοῦ σώματος ἀνάπτυξις, οὔτε τὰ ἐξησκημένα μέλη, οὔτε ἡ σοφία, οὔτε τὸ κάλλος, οὔτε οἱ τίτλοι, οὔτε ὁ πλοῦτος δύνανται νὰ ἀποτελέσωσιν ἄνδρα τέλειον. Ὁ Τυρταῖος ἦτο πτωχός, ἄσημος, —ἥκιστα σοφός, ἀφοῦ ἦτο γραμματοδιδάσκαλος—δυσειδὴς καὶ ἐν τούτοις ἦιο μέγας ἀνήρ, διότι εἶχε μεγάλην καρδίαν. Ἀφ' ἑτέρου ὁ Ἡρακλῆς, ὑπὸ φυσικὴν ἔποψιν ἐξεταζόμενος, δὲν θὰ εἶχεν οὐδὲν δικαίωμα ἐπὶ τοῦ τίτλου ἀληθοῦς ἀνδρός, ἐὰν δὲν μετεῖχε τῶν ὑψίστων ἀρετῶν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.

Ρίψωμεν ἤδη ἐν βλέμμα εἰς τὴν περὶ ἡμᾶς κοινωνίαν, καὶ ζητήσωμεν ἄνδρας ἔστω καὶ ἄνευ φανοῦ καὶ θρήνων, ὡς ἔπραξαν οἱ εἰς τοῦτο πρὸ ἡμῶν ἀσχοληθέντες. Συναντᾶτε ἄνδρα γιγαντείου ἀναστήματος, μὲ κατατομὴν θαυμασίαν, μὲ πλαστικότητα καὶ γραμμὰς καλλιτεχνικὰς καὶ τὸ πρῶτον αἴσθημα, ὅπερ γεννᾶται ἐπὶ τῇ θέᾳ αὐτοῦ ἐν τῇ ψυχῇ σας δὲν εἶναι βεβαίως ἄμικτον θαυμασμοῦ. Γνωρίζεσθε μετὰ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ἀνταλάσσετε ὀλίγας λέξεις καὶ τὸ πρῶτον αἴσθημά σας διαδέχεται πλήρης ἀπογοήτευσις. Τὸν εὑρίσκετε κοῦρον, μάταιον, οἰηματίαν, κενόσπουδον, ἀμαθῆ, ταπεινὸν τὸ φρόνημα, συνεχῶς κακόν, ὑβριστήν, ἐγωϊστήν, χωρὶς αἴσθημα, χωρὶς καρδίαν, ἐστερημένον καὶ τοῦ ἁπλουστάτου αὐτοῦ ἐνστίκτου τῆς φιλανθρωπίας.

Συναντᾶτε ἄνδρα μικρόσωμον, ἰσχνόν, καχεκτικόν, δυσειδῆ, ἔχοντα ὀλίγα χρήματα εἰς τὸ θυλάκιόν του ἢ ἐν πτυχίον εἰς τὸν σύρτην τοῦ γραφείου του. Σκέπτεσθε ὅτι ἡ συναίσθησις τῶν φυσικῶν ἀδυναμιῶν του θὰ συνετέλεσεν ἴσως, ὅπως ἡ καρδία, τὰ αἰσθήματα, ἡ διάνοια ἀποζημιῶσι διὰ τὰς φυσικὰς ἀτελείας. Πλάνη! Εἶναι ματαιότερος, κενώτερος, μωρότερος τοῦ πρώτου. Δὲν ἔχει ἀρχάς, ἰδέας, πεποιθήσεις, χαρακτῆρα. Ἀποδίδει μεγάλην σημασίαν εἰς τὸν πλοῦτον, εἰς τὴν ἐπιστημονικήν του μόρφωσιν, εἰς τὸν τίτλον του τέλος ὡς ἀνδρός.

Καὶ ἐν τούτοις πρὸ τούτου, ὡς καὶ πρὸ ἐκείνου ἡ γυνὴ οἵα καὶ ἂν εἶναι εἴτε ὑπὸ ἠθικήν, εἴτε ὑπὸ πνευματικήν, εἴτε ὑπὸ ὑλικὴν ἔποψιν ἐξεταζομένη ὀφείλει νὰ κλίνῃ τὴν κεφαλήν.

Ὀρείλει νὰ καταπατήσῃ τὰ ἴδια αἰσθήματα, νὰ ἀντιταχθῇ κατὰ τῆς λογικῆς, νὰ ἀφαιρέσῃ πᾶν αἴσθημα ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας, ἵνα δυνηθῇ νὰ συζήσῃ ἐν ἁρμονίᾳ μετ' ἐκείνου, ὃν ἡ ἐκκλησία καὶ ἡ κοινωνία τῆς προβάλλει ὡς τύπον καὶ ὑπογραμμὸν ἐν τῇ πορείᾳ τοῦ βίου, ὡς ἄρχοντα καὶ διοικοῦντα τὸν οἶκον καὶ πάντας τοὺς ἐν αὐτῷ.

Δὲν λέγομεν βεβαίως ὅτι ὅλοι οἱ ἄνδρες ὑπάγονται εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην, ἀλλ' ὅτι ἀποτελοῦσιν οὗτοι τὸν κανόνα καὶ ὄχι τὴν ἐξαίρεσιν οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία.

Καὶ ὅμως οἱ ἀναζητοῦντες τὰ αἴτια τῆς κακοδαιμονίας τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου, οὐδέποτε ἀντελήφθησαν καὶ ἐμελέτησαν τὴν εἰκόνα ταύτην τοῦ ἀνδρός, ἀλλὰ πάντοτε κατὰ τῆς γυναικὸς ἐστράφησαν τὰ δηλητηριώδη βέλη των. Οὐδέποτε ἐν τῷ ἐγωϊσμῷ των ἐσκέφθησαν ὅτι ἵνα ἡ γυνὴ ὑποτάσσηται εὐχαρίστως εἰς τὰς διαταγάς των, ἵνα συμμορφοῦται πρὸς τὰς ἐπιθυμίας των, ἵνα εἰς αὐτοὺς ἀναθέτῃ πᾶσαν περὶ τῆς εὐτυχίας της ἐλπίδα, ἀνάγκη οὗτοι νὰ φέρωσι τοιαῦτα ἠθικὰ ἐφόδια, τοιαύτην δύναμιν χαρακτῆρος, τοιαύτην εὐγένειαν ψυχῆς, ὥστε ἀληθῶς νὰ ἀναδείκνυνται ὑπεροχώτεροι ἐκείνης, ἧς τὴν τύχην ἀναλαμβάνουσι νὰ διευθύνωσι.

Δὲν ἐτάχθημεν βεβαίως ἐπικριταὶ τῶν ἀνδρῶν, ἀλλ' οὔτε θὰ ἠσχολούμεθα εἰς τὴν μελέτην τοῦ σημείου τούτου τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου, ἐὰν δὲν ἐφοβούμεθα τὴν βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἀποσύνθεσιν τοῦ οἴκου, τὴν ἀπορρέουσαν ἐκ τῆς περὶ τοῦ ἀνδρὸς πεπλανημένης ταύτης γνώμης. Θὰ ἐσιγῶμεν ἀπέναντι τοῦ ἀκανθώδους τούτου ζητήματος, ἐὰν δὲν ἐβλέπομεν χιλιάδας νεανίδων, αἵτινες φέρουσι πάντα τὰ ἐφόδια, ὅπως καταστῶσι καλαὶ σύζυγοι καὶ φιλόστοργοι μητέρες, καὶ αἵτινες δύο ἢ τρία μετὰ τὸν γάμον των ἔτη εἶναι ὑπάρξεις δυστυχεῖς, εἴτε ζῶσαι ἐν πλήρει καὶ φρικώδει ἀπογοητεύσει, θεωροῦσαι τὸν γάμον ὡς κόλασιν καὶ τὸν ἄνδρα ὡς δήμιον τῆς εὐτυχίας των, εἴτε ζητοῦσαι ἐκτὸς τοῦ οἴκου εἰς ἔρωτας ἀθεμίτους παρηγορίαν διὰ τὸν ἀβίωτον βίον ὃν διέρχονται ὑπὸ τὴν ἐγωϊστικὴν κυριαρχίαν τοιούτων ἀνδρῶν,

Δὲν θὰ ἠγείρομεν δ' ἡμεῖς τὸν πέπλον, ὑφ' ὃν ἡ κοινωνία μετὰ τόσης προσοχῆς ἀποκρύπτει τοῦ ἀνδρὸς τὰς ἐλλείψεις, δὲν θὰ ἠψηφοῦμεν τὴν μῆνιν τοῦ ἰσχυροῦ φύλου—τοῦ ὁποίου τὰς ἀρετάς, ὅπου ὑπάρχουσι τοιαῦται μετὰ χαρᾶς ἀναγνωρίζομεν καὶ τὴν ὑπεροχὴν πάντοτε θαυμάζομεν—ἐὰν δὲν ἐνομίζομεν ὅτι δημιουργοὶ τῆς ἀνωμάλου ταύτης καταστάσεως εἶναι κατὰ μέγα μέρος αἱ μητέρες.

Αἱ μητέρες, αἵτινες ἀνατρέφουσι τοὺς υἱούς των ὡς μέλλοντας κυρίους καὶ ἄρχοντας, ὡς ὑπάρξεις ἃς οὐδεὶς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐξελέγξῃ. Αἱ μητέρες, αἵτινες πιστεύουσιν ἐν τῷ ὑπὲρ τῶν υἱῶν ἀδικαιολογήτῳ μητρικῷ ἐγωϊσμῷ των, ὅτι μόνον τῶν θυγατέρων τὰς φυσικὰς ὁρμὰς ὀφείλουσι νὰ συγκρατῶσι, ὅτι μόνον εἰς τὰ πάθη τούτων ὀφείλουσι νὰ θέτωσι χαλινόν, ὅτι μόνον εἰς τὴν ψυχὴν αὐτῶν δέον νὰ καλλιεργῶσι τὰ αἰσθήματα τῆς συμπαθείας, τῆς αὐταπαρνήσεως, τῆς ἀφοσιώσεως, τῆς καρτερίας, τῆς μακροθυμίας. Αἱ μητέρες αἱ ἔχουσαι ὡς ὑπογραμμὸν τὸ δημῶδες λόγιον «Ἄνδρας εἶναι καὶ ἀνάγκη δὲν ἔχει» καὶ ἐπιτρέπουσαι εἰς τοὺς υἱούς πράξεις, σκέψεις καὶ ἰδέας, δι' ἃς θὰ ἀπεκήρυττον τὰς θυγατέρας των. Αἱ μητέρες, αἱ ὑψοῦσαι εἴδωλον ἐκ χρυσοῦ καὶ τοῦτο προβάλλουσαι ὡς τὸν σκοπὸν καὶ προορισμὸν τοῦ βίου τῶν υἱῶν των, παραβλέπουσαι καὶ καταπατῶσαι αὐταὶ αὗται τὴν καλλιέργειαν τῶν ἠθικῶν τῆς ψυχῆς δυνάμεων. Αἱ μητέρες, αἵτινες λησμονοῦσιν ὅσας ἐκ τῆς τοιαύτης τῶν ἀνδρῶν των ἐγωϊστικῆς ἀνατροφῆς ἐν τῷ βίῳ ὑπέστησαν ἀπογοητεύσεις καὶ πικρίας, ὅσα ἔχυσαν δάκρυα, ὅσους ἡ ἠθικὴ ὑπόστασις των ὑπέστη κλονισμούς, καὶ ἐν τῷ μητρικῷ ἐγωϊσμῷ των παρασκευάζουσιν ἴδιον ἢ μὴ χειρότερον μέλλον εἰς ὑπάρξεις, ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας τῶν ὁποίων ὤφειλον ἐξ ἴσου ὡς καὶ ὑπὲρ τῆς τῶν ἰδίων τέκνων νὰ μεριμνῶσι. Αἱ μητέρες τέλος, παρ'ὼν ἡ πατρὶς δικαιοῦται νὰ ζητῇ ἄνδρας καὶ οὐχὶ ἀνδρείκελλα.

ΣΑΡΜΙΣΚΑ ΒΙΛΣΕΣΚΟ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΕΝ ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΩι

Διάσημον μεταξὺ τῶν ἐν Βουκουρεστίῳ δικηγόρων κατέλαβε θέσιν ἡ δεσποινὶς Σαρμίσκα Βιλσέσκο, ἡ πρὸ διετίας κατακχθεῖσα μεταξὺ τοῦ δικηγορικοῦ σώματος τῆς πρωτευούσης τῆς Ρουμανίας.

Ἡ δεσποινὶς Βιλσέσκο εἶναι ἡ πρώτη γυνή, ἥτις μετὰ εἴκοσιν αἰώνων πάροδον ἀπέκτησεν ἐν τῇ γηραιᾷ Εὐρώπῃ τὸ δικαίωμα νὰ συνηγορῇ ἐνώπιον τῶν ἀντιπροσώπων τῆς δικαιοσύνης ὑπὲρ τρίτων.

Εὐτυχεστέρα τῆς δεσποινίδος Ποπελέν, πρὸς ἣν ἡ πατρίς της ἀπεποιήθη τὸ δικαίωμα τοῦτο, ἡ νέα ρουμανὶς οὐδεμίαν ἀπήντησε δυσκολίαν, ἵνα χρησιμοποιήσῃ τὸν τίτλον καὶ τὸ ἀξίωμα, ἅτινα ἀπέκτησε διὰ τῆς ἐπιμελείας καὶ τῆς ἐξαιρετικῆς εὐφυίας της.

Τὸ Βουκουρέστιον, ἡ ἀποικισθεῖσα αὕτη χώρα παρὰ τῶν ρωμαϊκῶν λεγεώνων, ἐν ᾗ τὸ πνεῦμα, ὁ χαρακτὴρ καὶ αἱ λατινικαὶ ἐν γένει παραδόσεις διετηρήθησαν ζωηρότατα μέχρι σήμερον δὲν ἔσχεν οὔτε ἕνα μεταξὺ τῶν λειτουργῶν τῆς Θέμιδος, ὅστις ἐσκέφθη κἂν νὰ ἀντιταχθῇ εἰς τὴν δικαίαν καὶ νομιμωτάτην αἴτησιν τῆς δεσποινίδος Βιλσέσκο.

Καὶ οὕτως ἡ Ρουμανικὴ νομοθεσία δὲν εὑρέθη εἰς τὸ ἐπονείδιστον σημεῖον, ἀντιτάσσουσα ἄδικον καὶ παράλογον ἀπάντησιν εἰς δικαίαν αἴτησιν νὰ εἴπῃ πρὸς τὴν νεαρὰν δικηγόρον: Δεσποινίς! Ἀπωλέσατε τὸν καιρόν σας καὶ τοὺς κόπους σας. Τὸ δικαστήριον σᾶς ἀποποιεῖται καὶ τοὺς ἀγῶνας καὶ τοὺς θριάμβους του. Ἡ θέσις σας δὲν εἶναι ἐδῶ».

Τοὐναντίον οἱ Ρωμοῦνοι δικασταὶ ἐδέχθησαν τὴν νέαν συνάδελφόν των μετὰ τοῦ ἐνθουσιώδους σεβασμοῦ, τοῦ ὀφειλομένου εἰς τὴν ἐπιμονήν της, εἰς τὸν πρὸς τὴν ἐργασίαν ἔρωτά της, εἰς τὴν ἔξοχον ἰδιοφυΐαν της, εἰς τὴν βαθυτάτην ἐπιστημονικὴν μόρφωσίν της.

Ἡ δεσποινὶς Σαρμίσκα Βιλσέσκο εἶναι μόλις εἰκοσιεξαέτις ὑψηλή, μελαγχροινή, μὲ μεγάλους μαύρους ὀφθαλμούς.

Ἡ στάσις της, ἡ φωνή της, αἱ κινήσεις της ἐπιβάλλουσιν ἠρεμίαν καὶ σεβασμὸν ἀσυνήθη εἰς τὰς δικαστικὰς συνεδριάσεις. Τὸ ὄργανον τῆς φωνῆς της εἶναι γλυκύ, ἁρμονικόν, ἀληθῶς θέλγον καὶ γοητεῦον τὸν ἀκούοντα αὐτὴν ρητορεύουσαν. Ἡ γλῶσσα ἣν λαλεῖ εἶναι γλαφυρά, θωπευτική, αἱ φράσεις της πάντοτε καλλίτεχνοι, ἐπιμελημέναι.

Ἡ δεσποινὶς Βιλσέσκο δὲν εἶναι μόνον δικηγόρος πρώτης δυνάμεως ἀλλὰ κέκτηται σπανίαν ἐγκυκλοπαιδικὴν μόρφωσιν. Εἶναι σοφή, ἀλλ' ὄχι *λογιωτάτη* κατὰ τὴν κυρίαν τῆς λέξεως σημασίαν. Σὺν τῇ φυσικῇ καλλονῇ της καὶ τοῖς λοιποῖς αὐτῆς προτερήμασιν ἡ δεσποινὶς Βιλσέσκο κατέχει καὶ μίαν τῶν πολυτιμοτέρων διὰ πᾶσαν γυναῖκα χαρίτων. Εἶναι τελεία μουσικός. Τὸ ἔτος καθ' ὃ ἐλάμβανε τὸ ἀπολυτήριον τοῦ γυμνασίου, ἐστεφανόνετο καὶ ἐν τῷ Ὠδείῳ τοῦ Βουκουρεστίου, τυγχάνουσα τοῦ πρώτου βραβείου ἐν τῷ κλειδοκυμβάλῳ.

Ὁ θρίαμβος λοιπὸν τῆς κόρης ταύτης, ἥτις ὡς λέγεται, ἐνδύεται ὡς νηρηΐς, καὶ ἔχει διεσκευασμένον τὸν οἶκόν της μετὰ καλλαισθησίας καὶ καθαριότητος, ἣν θὰ ἐζήλευον ὅλαι αἱ Hausfrauen τῆς Γερμανίας, ἀνοίγει στάδιον εὐρὺ πρὸς πάσας τὰς λοιπὰς συμπολίτιδας της. Χάρις εἰς αὐτὴν ἡ Ρουμανία εἶναι τὸ εἰκοστὸν πέμπτον κράτος τοῦ κόσμου, ὅπερ ἀνοίγει εἰς τὰς γυναῖκας εὐρείας πάσας τὰς θύρας τῶν δικαστηρίων του, ὅπερ δέχεται αὐτὰς ἀνὰ πάντα τὰ στάδια τῆς ἐργασίας, δι' ἧς ἐπιτυγχάνεται ἡ πρόοδος καὶ ὁ συναρῆς ταύτῃ πολιτισμός.

Τὰ λοιπὰ κράτη ἐν οἷς ἡ γυνὴ δικηγορεῖ ἐλευθέρως εἶναι ἡ Νέα Ὑόρκη, Οὐασιγκτών, Πανσυλβανία, Καλλιφορνία, Μασσαχουσέτη, Ἰλλινουά, Μινισότα, Μοντάνα, Ὄχιον, Ὀρηγίν, Οὐισκονσίν, Καρολίναι, Κοννεκτικούτ, Ἰνδιάνα, Ἰόβα, Κανσάς, Μαίνη, Μίχιγγαν, Μισσουρῆ, Νιβράσκα, Νιου-Ἀμφέρ, Οὐτά, Οὐομίγγ, καὶ Χαβάϊ.

Τὸ παράδειγμα τῆς δεσποινίδος Βιλσέσκο ἀκολουθοῦσα ἡ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τυχοῦσα δικηγορικοῦ διπλώματος ἐν Παρισίοις δεσποινὶς Σωβέν, γαλλὶς καὶ ἀρίστης οἰκογενείας κόρη ἠτήσατο ἤδη παρὰ τῶν Παρισινῶν δικαστηρίων τὴν ἄδειαν τοῦ δικογορεῖν, τὴν ὁποίαν ἐλπίζομεν ὅτι δὲν θὰ τῆς ἀποποιηθῶσι.

Τὸ ζήτημα τῆς δικηγορικῆς τηβέννου δὲν θὰ ἀντιτάξωσι βεβαίως πλέον οἱ γάλλοι δικασταί, ὡς παρεμποδίζον τὴν παρὰ τῆς γυναικὸς ἐξάσκησιν τοῦ δικηγορικοῦ ἐπαγγέλματος, διότι τοῦτο ἐλύθη χάρις καὶ πάλιν εἰς τὴν δεσποινίδα Βιλσέσκου, καθ' ἣν ἡμέραν παρουσιάσθη εἰς τὴν ἐξεταστικὴν δοκιμασίαν. «Robe sur robe ne vaut» εἶπε τότε λύων διὰ μιᾶς λέξεως τὸ ζήτημα εὐρυέστατος ἀνώτερος δικαστικὸς ἄρχων. Καὶ ἡ δεσποινὶς Βιλσέσκου παρουσιάσθη φέρουσα ἀντὶ τηβέννου ὡραίαν ἐκ μέλανος ὁλοσηρικοῦ ἐσθῆτα.

Ἵνα συμπληρώσωμεν τὴν ἄνευ ἀξιώσεων σκιαγραφίαν ταύτην τῆς Ρουμανίδος δικηγόρου προσθέτομεν ὅτι εἶναι πλουσιωτάτη, διαθέτει δὲ τὰς ἐπιστημονικὰς γνώσεις της μόνον πρὸς δωρεὰν ὑπεράσπισιν τῶν ἀπόρων ὁμοφύλων της. Εἶναι μία τῶν κυριωτέρων συνεργατῶν πολλῶν νομικῶν περιοδικῶν, μέλος τακτικὸν τῆς Société de lesgistation comparée τῶν Παρισίων, καὶ πολλῶν ρουμανικῶν δικηγορικῶν σωματείων.

Μαρία Οἰκονομίδου

Η ΟΔΟΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

Ἐπειδὴ ἀπεποιήθη νὰ νυμφευθῇ μετὰ τοῦ ἀνεψιοῦ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γ.... τὴν εἶχον φυλακίσει εἰς τὸ ὑψηλότερον δωμάτιον ἑνὸς τόσον ὑψηλοῦ πύργου, ὥστε τὰ νέφη ἐφαίνοντο πλανώμενα ὑπ' αὐτὸν καὶ αἱ χελιδόνες δὲν ἔκτιζον ποτὲ ὑπὸ τὴν στέγην του τὰς φωλεάς των, κουραζόμεναι νὰ ἀνέλθωσι τόσον ὑψηλά.

Ὅσοι ἔβλεπον μακρόθεν τὴν λευκὴν ἐσθῆτα τῆς αἰχμαλώτου ἡγεμονόπαιδος ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τοῦ ὑψηλοῦ πύργου, ἐξελάμβανον αὐτὴν ὡς ἄγγελον μᾶλλον πίπτοντα ἐκ τῶν οὐρανῶν, ἢ ὡς θνητὴν ἀνελθοῦσαν ἐκεῖ τόσον ὑψηλὰ ἐκ τῆς γῆς. Ἡμέραν καὶ νύκτα ἡ δυστυχὴς ἔκλαιε καὶ διότι τὴν ἀπεμάκρυναν τοῦ κόσμου, ἀλλ' ἰδίᾳ διότι τὴν ἐχώρισαν ἀπὸ τὸν ὡραῖον ἐκεῖνον ξανθὸν ἱππότην, εἰς τὸν ὁποῖον οἰκειοθελῶς εἶχε προσφέρει τὴν καρδίαν της.

Ἡ τύχη τούτου ἦτο ἡ αὐτὴ μὲ τὴν τῆς ἡγεμονίδος. Μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ἀντὶ πύργου οὗτος ἦτο καθειργμένος ἐντὸς φυλακῆς, ὑπὸ τὰ παράθυρα τῆς ὁποίας ἐξετείνετο ἄβυσσος. Ὁ δυστυχὴς νέος στηριζόμενος ἡμέραν τινὰ ἐπὶ τοῦ παραθύρου τῆς φυλακῆς του ἔλεγε:

Τί πρὸς ἐμὲ ἡ ζωή, ἐὰν μοὶ ἀφήρεσαν τὴν μόνην χαράν, τὴν μόνην εὐτυχίαν μου. Ἐνόσῳ μοὶ ἦτο ἐπιτετραμμένον νὰ ζῶ πλησίον της, ἤλπιζον στάδιον περιφανὲς καὶ ἐφιλοδόξουν νὰ διαπρέψω εἰς τὰς ἐπικινδυνωδεστέρας μάχας, ἵνα καταθέσω εἰς τοὺς πόδας της τὸν τοῦ βραβευθέντος νικητοῦ στέφανον. Ἤθελον νὰ ἀναδειχθῶ, νὰ γείνω μέγας, ἵνα μὲ ἀνταμείψῃ δι' ἑνὸς μειδιάματός της. Ἀλλὰ σήμερον, ὅτε οὐδεμία νὰ τὴν ἐπανίδω ἐλπὶς μοὶ μένει, ἀδιαφορῶ διὰ τοὺς θριάμβους, ὡς καὶ διὰ τὸ ἔνδοξον στάδιον, ὅπερ μὲ ἀνέμενεν ἐν τῷ ἐνεργῷ βίῳ. Μετὰ τὸν μονόλογον τοῦτον ὁ ἀτυχὴς νέος ἀφέθη νὰ πέσῃ ἀπὸ τοῦ παραθύρου εἰς τὴν πρὸ τῶν ποδῶν του ἄβυσσον.

Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ τρεῖς ἀηδόνες εἶχον τοποθετηθῆ ἐπὶ κλάδου ἀκακίας τινὸς ἐκεῖ παρὰ τὴν φυλακήν. Πτερυγίζουσαι καὶ προσποιούμεναι ὅτι ἐζήτουν νὰ ἀνεύρωσι τὴν μόλις πρό τινος διακοπεῖσαν μελῳδίαν ἄσματός τινος ἠκροῶντο μετὰ προσοχῆς τοῦ μονολόγου τοῦ νέου.

Δὲν εἶναι ἄδικον, εἶπον τότε μεταξύ των νὰ ὑπάρχῃ τόση θλῖψις εἰς τόσῳ νέαν καρδίαν καὶ τόσα πικρὰ δάκρυα εἰς τόσον ὡραίους ὀφθαλμούς.

Ἀλλὰ πῶς αἱ ἀηδόνες ὡμίλουν, ἐρωτᾶτε. Δὲν ἦσαν ἀηδόνες, ἀλλ' ἄγγελοι ὑπὸ τὴν μορφὴν ἀηδόνων παρευρεθέντες ἐκεῖ. Συμβαίνει συνεχῶς, ὥστε οὐράνια πνεύματα νὰ μεταμφιέζωνται οὕτω, ἵνα παρίστανται μάρτυρες τῶν διαφόρων φάσεων καὶ περιπετειῶν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου.

Ἐξηκολούθησαν λοιπὸν τὸν διάλογόν των ὡς ἑξῆς:

Πρέπει ἀφεύκτως νὰ σώσωμεν τὸν ἀτυχῆ νέον ἀπὸ τοιοῦτον φρικώδη θάνατον καὶ νὰ τὸν ὁδηγήσωμεν εἰς τὸν παράδεισον.

Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ὁ δυστυχὴς ἀφέθη νὰ πέσῃ ἥπλωσαν καὶ οἱ τρεῖς τὰς πτέρυγάς των ἀκριβῶς ὑπὸ τὸ παράθυρον καὶ οὕτως ἔσωσαν αὐτὸν ἀπὸ τὸ ὀδυνηρὸν τέλος ὅπερ τὸν ἀνέμενε.

Ἡ ἔκπληξίς του ὅταν εὑρέθη ἐπὶ τῶν λευκῶν τῶν ἀγγέλων πτερύγων ἦτο μεγάλη, ἡ χαρά του δ' ἔτι μεγαλειτέρα, ὅταν ἔμαθε ποῦ οἱ ὁδηγοὶ καὶ σωτῆρές του τὸν ἔφερον. Τοὺς εὐχαρίστει θερμῶς, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν ἀπαρέσκει εἰς τοὺς ἀγγέλους, τοὺς ἀποστρεφομένους τὴν ἀχαριστίαν τῶν κοινῶν θνητῶν.

Ὑπερθεν τῶν οἰκιῶν καὶ τῶν μεγάρων, ὑπεράνω τῶν πλατάνων τῶν κήπων καὶ τῶν δρυῶν τῶν βουνῶν οἱ ἄγγελοι ἵπτανται ὁλοὲν διασχίζοντες τὸν ἀέρα, τὸ φῶς, τὰ νέφη. Ἔβαινον τόσον ταχέως, ὥστε ὁ ἄνεμος μεθ' ὅλην τὴν ἐπιθυμίαν, ἣν εἶχε νὰ τοὺς παρακολουθήσῃ, ἠναγκάσθη νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν ἀπόφασίν του καὶ νὰ στραφῇ πρὸς τὰ ὀπίσω πνευστιῶν.

Ἀλλ' ὅταν μετ' ὀλίγον ἡ πόλις ἐξηφανίσθη ἐκεῖ μακράν, ὄπισθεν τῶν νεφῶν, ὁ νέος κατελήφθη ὑπὸ ἀνησυχίας. Ὡραῖοι ἄγγελοι, ἠρώτησε δειλῶς, εἶσθε βέβαιοι ὅτι ἀκολουθεῖτε τὴν ὁδὸν τοῦ Παραδείσου;

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἀπήντησε κρυστάλλινος τῶν ἀγγέλων γέλως. Νομίζεις λοιπόν, παιδίον, εἶπον ὅτι ἡμεῖς οἱ συνοικίζοντες τὸν παράδεισον ἀγνοοῦμεν τὸν δρόμον αὐτοῦ; Καὶ αἱ λευκαὶ πτέρυγες ἐξηκολούθουν ἱπτάμεναι πρὸς τὰ ἄνω καὶ διασχί-

ζουσαι κοιλάδας, δάση, ὄρη, ἅτινα ἐξαφανίζονται βαθμηδὸν ὑπὸ τὰ φαιὰ βάθη τῆς γῆς. Ὁ νέος τέλος ἀντίκρυσεν ὕπερθεν τῶν νεφῶν τὸν πύργον, ἐν ᾧ ἦτο κεκλεισμένη ἡ μνηστή του. Ἄ! εἶπε περιχαρής, ἐφθάσαμεν!

Οἱ ἄγγελοι ἐφάνησαν ἐκπλαγέντες διὰ τὰς λέξεις ταύτας. Ἀλλ' ὁ παράδεισος δὲν εἶνε τόσον πλησίον, ὅσον νομίζεις, πρὸς τὰς σκοτεινὰς τῶν ἀνθρώπων κατοικίας. Ὅταν θὰ διέλθωμεν δεξιὰ τοῦ ἡλίου, ἐκεῖ ἐπάνω διὰ μέσου τῶν φλογῶν, αἵτινες εἶναι λευκαὶ ὡς αἱ χιόνες, θὰ εἴμεθα ἀκόμη πολὺ μακρὰν τῶν μαγικῶν θυρῶν τοῦ παραδείσου, ἃς φυλάττουσι Χερουβεὶμ μὲ πανοπλίαν ἐκ χρυσοῦ.

Ὁ νέος τότε ἤρχισε νὰ κραυγάζῃ συγκρατούμενος μετ' ἀπελπισίας ἀπὸ τῶν λευκῶν τῶν ἀγγέλων πτερύγων. Σᾶς λέγω ὅτι ἐφθάσαμεν. Ὁ παράδεισος εἶναι εἰς τὸν πύργον τοῦτον, ὁπόθεν ἡ κόρη ἣν ἀγαπῶ στρέφει πρὸς μὲ τὰς λευκωλένους χεῖράς της, τὰς μυριάκις λευκοτέρας τῶν πτερύγων σας.

Οἱ ἄγγελοι ἔκπληκτοι ἔστησαν: Πῶς! τρελλὲ νέε! Δὲν θέλεις νὰ μᾶς ἀκολουθήῃς μέχρι τοῦ τόπου τῆς αἰωνίας χαρᾶς; Δὲν θέλεις, ὡς οἱ λοιποὶ τοῦ παραδείσου ἐκλεκτοὶ νὰ μείνῃς ἔκθαμβος πρὸ τῆς οὐρανίας μελῳδίας καὶ τοῦ μαγικοῦ θεάματος τῶν θαυμασίων τοῦ Θεοῦ κήπων, ἐν οἷς τὰ ἄνθη, ἅτινα εἶναι ἀστέρες, μεθύσκουσι διὰ λαμπόντων ἀρωμάτων τὰς μελίσσας τοῦ οὐρανοῦ, αἵτινες εἶναι ψυχαὶ τῶν δικαίων.

Δὲν θέλεις νὰ ἐκλέξῃς μνηστὴν μεταξὺ τῶν παρθένων, αἵτινες ὡραιότεραι τῶν κρίνων, προσφέρουσιν ἀγάπην ἀγγελικὴν καὶ στρώνουσι τὸν δρόμον τῶν συντρόφων των διὰ ῥόδων;

Ἀλλ' ὁ νέος ἰσχυρογνώμων ἀπήντησεν: Ὄχι; δὲν θέλω! Θὰ μείνω ἐδῶ!

Τότε οἱ ἄγγελοι ὀργισθέντες δικαίως, διότι τόσον ὁ νέος προστατευόμενος των περιεφρόνει τὰς παραδεισιακὰς ἀπολαύσεις τὸν ἀφῆκαν νὰ πέσῃ διὰ τοῦ ἀχανοῦς εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ὑψηλοῦ πύργου.

Μὲ μέλη συντετριμμένα, καὶ μὲ κεφαλὴν αἱμόρρυτον ὁ δυστυχὴς νέος ἔσπαιρεν ἤδη ἐπὶ τῶν μαρμαρίνων τοῦ πύργου βαθμίδων. Τὸ αἷμά του ἔρρεεν ἄφθονον ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς, ἀπὸ τὸ μέτωπον, ἀπὸ τὸ στόμα του. Ἠσθάνετο ὅτι θὰ ἀπέθνησκε καὶ ὅλον τὸ σῶμά του ἐπόνει εἰς βαθμὸν ἀληθῶς ἀπελπιστικόν. Ἀλλ' ἡ μνηστή του, ἡ κόρη, ἣν τόσον εἶχεν ἀγαπήσει ἦτο ἐκεῖ, παρὰ τὸ πλευρόν του, προσδένουσα τὰς πληγάς του καὶ ροφῶσα διὰ τῶν τρυφερῶν χειλέων της τὸ ἐξ αὐτῶν ῥέον αἷμα.....

— Καλὰ ἔλεγα ἐγώ, εἶπεν ὁ δυστυχὴς νέος, μόλις δυνάμενος νὰ ἀρθρώσῃ λέξεις τινάς, ὅτι εὕζευρα καλλίτερον ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους τὸν δρόμον τοῦ παραδείσου.

Ἑλένη Γεωργιάδου.

Ο ΠΕΡΙ ΗΜΑΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΕΝ ΖΕΥΓΟΣ ΠΥΓΟΛΑΜΠΙΔΩΝ

Ἦτο ὡραία Αὐγούστου ἑσπέρα καὶ ὁ οὐρανὸς κατάστικτος ὑπὸ μυριάδων ἀστέρων ἀπετέλει θαυμάσιον καὶ μαγικὸν θέαμα. Διηρχόμεθα τοὺς θερινοὺς μῆνας εἰς μικρὰν κώμην, ὥραν μόλις τῆς πρωτευούσης ἀπέχουσαν.

Μακρὰν τῆς κοινωνικῆς τύρβης καὶ τοῦ ψευδοῦς βίου τῶν πόλεων, ἐν τῇ ἐξοχῇ, αἰσθάνεταί τις ἑαυτὸν ἀναγεννώμενον εἰς νέαν ζωήν, μετ' ἀπλήστου δὲ περιεργίας ἐξετάζει καὶ μελετᾷ πάντα τὸν περιβάλλοντα αὐτὸν φυσικὸν κόσμον, τοῦ ὁποίου ἡ θαυμαστὴ καὶ ἔξοχος ποικιλία ὑπὸ τόσας μορφὰς καὶ σχήματα, ὑπὸ τόσα χρώματα καὶ αἰσθήματα προδίδει τὴν ἄπειρον τοῦ πλάστου σοφίαν.

Μεταφέρουσα τὸ βλέμμα ἀπὸ τοῦ ἀδαμαντοποικίλτου στερεώματος πρὸς τὴν γῆν, εἶδον ἐπὶ τῆς σκοτεινῆς κατὰ τὴν ὥραν ταύτην χλόης λάμπον ἐπίσης σημεῖον, ἀλλὰ τοῦτο ἐπίμηκες καὶ ὄχι στρογγύλον ὡς ἀστήρ. Κατ' ἀρχὰς ἐνόμισα, ὅτι οἱ ὀφθαλμοί μου φέροντες ἔτι τὸν τύπον τοῦ ἀστεροέντος οὐρανοῦ μὲ ἔκαμνον νὰ βλέπω παντοῦ τὴν αἰγλήεσσαν τῶν ἀστέρων λάμψιν. Μετὰ πάροδον ὅμως στιγμῶν τινων ἐπείσθην ὅτι τὸ λάμπον ἐπὶ τῆς χλόης ἀντικείμενον ἐκινεῖτο, ἐνόησα δὲ ὅτι ἦτο πυγολαμπίς, περιφέρουσα τὸν φωτεινὸν φάρον της ἐπὶ τῆς σμαραγδίνης τοῦ κήπου χλόης.

Κρατοῦσα τότε τὴν ἀναπνοήν, ἐπλησίασα ἀθορύβως καὶ ἐξάγουσα ἀπὸ τοῦ θυλακίου μου μικρὸν μικροσκόπιον—τὸν ἀχώριστον τοῦτον σύντροφον παντὸς ἐννοοῦντος πῶς νὰ ἀπολαμβάνῃ τὴν γοητευτικὴν τῆς φύσεως θέαν—ἐγονυπέτησα ἡσύχως πρὸ τοῦ ἐκ φύλλου ἡδυόσμου θρόνου τοῦ λάμποντος ἐντόμου.

Τὸ ἔντομον τοῦτο ἄπτερον καὶ δύσμορφον τὸ σχῆμα, ἀνήρχετο βραδέως ἐπὶ φύλλου τινὸς ἐξελίσσον τοὺς φλέγοντας δακτυλίους, ἐξ ὧν ἀπηρτίζετο τὸ σῶμά του. Ἀφοῦ ἔφθασεν εἰς τὴν κορυφὴν ἀκριβῶς τοῦ φύλλου,—καὶ τὸ φύλλον τοῦτο ἦτο τὸ ὑψηλότερον τοῦ φυτοῦ—ἐτοποθετήθη καλῶς, εἰς τρόπον ὥστε ἐφαίνετο πανταχόθεν. Τότε τὰ πυρά του ἐδιπλασιάσθησαν· καὶ ἡ κοιλία του μετεβλήθη εἰς ἀληθῆ φλέγουσαν ἑστίαν, καὶ εἰς τὴν λάμψιν αὐτῆς ἀντηνάκλων ὡς πολυέλαιοι αἱ ἐπὶ τῶν λοιπῶν φύλλων αἰωρούμεναι σταγόνες τῆς νυκτερινῆς δρόσου. Τὰ φύλλα λουόμενα εἰς τὸ ἄπλετον καὶ ζωηρὸν τοῦτο φῶς ἐσχημάτιζον κυματισμοὺς σμαράγδων καὶ ὀπαλίων λίθων. Εἰς τὴν μακρὰν ἐκ μυρίων ἀνταναχλάσεων χρωματιστὴν ἀκτῖνα, ἣν τὰ ῥευστὰ ταῦτα πρίσματα ἀποσυνέθετον, μικραὶ ψυχαὶ καὶ πυράφται ἐχόρευον ρυθμικῶς. Οἵα θελκτικὴ ἑορτὴ διὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ μικροῦ τούτου καὶ χρυσοπτέρυγος κόσμου! Μόνον ἡ ὀρχήστρα ἔλειπεν, ὅπως σχηματίσῃ τις πλήρη ἰδέαν τῶν μαγικῶν ἑορτῶν τῶν μικρῶν τούτων ὄντων. Ἐνῷ δὲ διενοούμην, ὅτι ἴσως μελῳδία ἀκουστὴ μόνον παρὰ τῶν ἐντόμων συνεπλήρου τὴν ὡραίαν τῆς ἑορτῆς των εἰκόνα, αἴφνης μὲ ἀπέσπασε τῶν σκέψεών μου κολεόπτερόν τι, τὸ ὁποῖον ἔπεσεν ὡς ζαλισμένον ἐπὶ τοῦ φύλλου, ἐφ' οὗ ἡ πυγολαμπὶς ἀνεπαύετο. Ἦτο ὁ ἄρρην τῆς πυγολαμπίδος.

Ἐπιμήκης τὸ σχῆμα, πολὺ ὡραιότερος τῆς συντρόφου του φιλαρέσκως περιβεβλημένος εἶδος διαφανοῦς στηθοδέσμου, μὲ ὀφθαλμοὺς μεγάλους καὶ τολμηρούς, μὲ κεράτια χαριτωμένα, καὶ ἐκφραστικά, εὐκίνητος, ἀποφασιστικὸς τοιοῦτος ἦτο ὁ μνηστήρ, ὁ ἐπίδοξος σύζυγος τῆς φιλαρέσκου καὶ ἐρωτολήπτου πυγολαμπίδος.

Ναί· ἦτο καὶ φιλάρεσκον καὶ ἐρωτόληπτον τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ἔντομον! Ἡ ἐπιθυμία, ἡ δίψα νὰ ἀρέσκῃ, νὰ ἀγαπηθῇ εἶχεν ἀνάψῃ τὴν σπινθηροβολοῦσαν ἐκείνην πυρκαϊὰν ἐπὶ τοῦ φύλλου τοῦ ἡδυόσμου! Ναί, ὁ ἔρως ὡμίλει εἰς πυρίνην γλῶσσαν ἐπὶ τοῦ μεταμορφωθέντος τούτου ἐντόμου!

Τὰ λοιπὰ ὄντα τοῦ θήλεος γένους ἔχουσιν ἁρμονικὸν σχῆμα, ὡραίους χρωματισμούς, ἢ φωνὴν μελῳδικήν. Ἡ πυγολαμπὶς τοὐναντίον εἶναι ἄχαρις, δύσμορφος καὶ ταπεινή. Κρύπτεται τὴν ἡμέραν μόνη καὶ περιφρονημένη ὑπὸ ἀφανῆ σκιάν, ἐνῷ ὁ σύντροφός της συλλέγει τοὺς χυμοὺς τῶν ἀνθέων.

Ἀλλ' ἡ νὺξ ἐπέρχεται εὐνοϊκή, καὶ τὸ τέως ἄσημον καὶ ἀφανὲς ἔντομον περιβάλλεται στολισμοὺς πολυτιμοτέρους καὶ τῶν ἀδαμάντων ἔτι. Ποταμὸς πυρὸς φαίνεται ἐκχυνόμενος ἀπὸ τὰ στέρνα της, ἅτινα συνταράσσονται ἀπὸ τὸ εὐγενέστερον καὶ ἱερώτερον τῶν αἰσθημάτων. Τὰ πάντα ὠχριῶσι κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην πρὸ τοῦ εὐθραύστου καὶ λεπτοφυοῦς τούτου σκώληκος. Ὁ στίλβων χρυσός, ὁ ἀκτινοβολῶν ἄργυρος, τὰ μυριόχροα πτερά, τὰ ἐρυθρὰ καὶ τὰ κυανᾶ χρώματα, τὰ τόσον μαγικῶς διαγραφόμενα ὑπὸ τὸν ἥλιον τῶν μεσημβρινῶν χωρῶν ἐξαφανίζονται κατὰ μοιραῖον νόμον ὑπὸ τὸ ὑγρὸν τῆς νυκτὸς σκότος. Μόνος ὁ ἄσημος οὗτος σκώληξ ἔχει τὸ προνόμιον νὰ διασχίζῃ τὰ σκότη, νὰ φωτίζῃ τὰς βαθείας καὶ ἀχανεῖς τῆς νυκτὸς ἐκτάσεις, τὰς πλήρεις μυστηριώδους σιγῆς! Ὦ! θαυμασία τοῦ ἔρωτος δύναμις!

Ὁδηγούμενον ὑπὸ τῆς φωτοβολῆς ταύτης τὸ ἄρρεν ἔντομον πετᾷ πρὸς τὴν ἀγαπητὴν τῆς ζωῆς του σύντροφον. Δι' αὐτὸν ἡ δᾷς τοῦ ὑμεναίου δὲν εἶναι ποσῶς ποιητικὴ μεταφορά. Εἶναι ἡ αἰγλήεσσα πραγματικότης, ἥτις τὸν καλεῖ, τὸν θαμβοῖ, πυρπολεῖ καὶ καταφλέγει τὰς αἰσθήσεις του. Ὁ βωμός, φύλλον μὲ ἀρώματα θαυμάσια καὶ μεθυστικά, δέχεται τὴν λατρείαν τοῦ εὐτυχοῦς προσκυνητοῦ. Ἡ σελήνη στρέφεται πρὸς τὴν δύσιν της καὶ αἱ καρδίαι δύο μικροσκοπικῶν ὑπάρξεων ἑνοῦνται ἐν ἐπιχαρίτῳ διαχύσει, ἐν ᾧ τὰ σώματά των διαχέουσι περὶ ἑαυτὰ χειμάρρους ὅλους φωτὸς καὶ ζωῆς.

Ἔλθετε ἤδη, ὀπαδοὶ τοῦ Δάρβιν καὶ σύμπασα ἡ χορεία τῶν φυσιοδιφῶν, νὰ μᾶς ἐξηγήσητε διὰ τῆς φυσικῆς ἐξελίξεώς σας καὶ τῶν θεωριῶν σας ἐπὶ τῶν ἀτόμων, τὸ ἔκπαγλον τοῦτο τοῦ ἔρωτος κατόρθωμα. Δόσατέ μας τὸν ὁρισμὸν τοῦ θαυμασίου τούτου φαινομένου, ὅπερ ἀπὸ καταβολῆς κόσμου ἐπαναλαμβάνεται τακτικῶς ἀνὰ πᾶσαν θερινὴν ἑσπέραν! Ζητήσατε καὶ ἐὰν δὲν ἀνακαλύψητε ἐν τῷ μυστηρίῳ τούτῳ τὸν Θεόν, τὸν τόσῳ ἁρμονικῶς τὰ πάντα διατάξαντα, σᾶς παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς ὀνομάσητε τὸν πλάστην τῶν θαυμασίων τούτων φαινομένων.

Ἀλλ' ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν ὁδοιπορίαν μας.

Ὁ Ρωμαῖος μας ἔμενε βυθισμένος εἰς ἔκστασιν πρὸ τῆς ὡραίας Ζουλιέττας του. Στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ τελευταίου ζευγους τῶν ὀπισθίων ποδίσκων του, τὴν κεφαλὴν ὑψηλά, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀτενῶς προσβλέποντας ἐφαίνετο ἀπονέμων σιγὴλὴν πρὸς τὴν μνηστήν του λατρείαν. Πόσον εἶναι ὡραία! θὰ ἔλεγεν ἀναμφιβόλως εἰς τὴν μυστηριώδη τῶν ἐντόμων γλῶσσαν.

Βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἐφάνη ἐξοικειωθεὶς πρὸς τὸ τόσον τῆς φίλης του κάλλος. Αἱ μικραὶ κεραΐαί του ἐτέθησαν τότε εἰς ἐνέργειαν. Ἤρξατο καθαρίζων τὰ διαφανῆ πτερύγιά του καὶ καλλωπίζων μετ' ἐπιμελείας τὸ μικρὸν σῶμά του, ὡς φιλάρεσκος νεανίας, εὑρισκόμενος πρὸ ὡραίας κόρης καὶ αἰσθανόμενος τὴν ἀνάγκην νὰ διορθώσῃ τὸν λαιμοδαίτην του, νὰ τακτοποιήσῃ, ἔστω καὶ διὰ τῆς χειρός, τὴν κόμην του, νὰ θωπεύσῃ ἐλαφρῶς τὸν μύστακά του.

Κρεμαμένη σχεδὸν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ φύλλου ἡ μικρὰ παρετήρει προσεκτικῶς τὰ θελκτικὰ ταῦτα τοῦ ἔρωτος προοίμια. Ἐφαίνετο ἥσυχος, οὐδόλως προκλητική, ἀφοῦ ἄλλως τε οὐδὲν ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ εὐφραδέστερον τῆς πυριφλεγοῦς περιβολῆς της. Φρικίασις ἐν τούτοις καταφανοῦς εὐχαριστήσεως συνώθει ἤδη ταχύτερον τοὺς ὑπερεχειλίζοντας φωτὸς δακτυλίους τοῦ σώματός της. Τὸ φώσφορον ἐφαίνετο πλημμυροῦν τὸ μηκύλον σῶμά της.

Εἶχον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν πραγματικὴν εἰκόνα τῶν καταβρωτικῶν πυρῶν, τῶν παρὰ τῆς ἀρχαίας μυθολογίας ἀποδιδομένων εἰς τὸν ἔρωτα. Ἡ φαντασία μου ἀνύψου τὰ δύο ταῦτα ὄντα ὕπερθεν πάντων τῶν λοιπῶν πλασμάτων. Μοὶ τὰ παρίστα μεγάλα, εὐγενῆ καὶ ὡραῖα καὶ ἐλησμόνουν τὸν λοιπὸν κόσμον θαυμάζουσα αὐτά.

Μετ' ὀλίγον ὁ μικρὸς ἱππότης ἐφάνη συστέλλων τὰς πτέρυγας. Τὰ μικρὰ κεράτια ἐκινήθησαν εἰς προκλητικὰς θωπείας καὶ δι' ἑνὸς ἅλματος διέσχισε τὸν μικρὸν μίσχον ὅστις τὸν ἐχώριζεν ἀπὸ τῆς συντρόφου του, ἣν ἐφάνη ἀσπασθεὶς φιλοστόργως ἐπὶ τῶν μικροσκοπικῶν ὀφθαλμῶν.

Μετὰ τὸν τρυφερὸν τοῦτον συζυγικὸν ἐναγκαλισμὸν ἡ πυγολαμπὶς ἔσβυσε τὸν ἐπὶ τοῦ πτέρνου της φανόν, ὅστις ὡδήγησε πλησίον της τὸν ποθητὸν τῆς καρδίας της, ἡ σιγὴ δὲ καὶ τὸ σκότος διεδέχθη τὴν μαγικὴν ταύτην ἐρωτικὴν συνέντευξιν δύο ἐλαχίστων τῆς δημιουργίας πλασμάτων.

Η ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ ΤΟΥ ΟΡΦΑΝΟΥ

Ὅταν τὰ χέρια μου σταυρώνω
καὶ τὸν Θεὸν παρακαλῶ
καὶ μὲ βαθύ του λέγω πόνο
νὰ μ' ἐλεήσῃ τ' ὀρφανό.

—

Ἔτσι θαρρῶ ὅτι ἐμπρός μου
Ὁ πλάστης εἶνε ὁ καλὸς
καὶ πρὸς αὐτὸν ὁ λογισμός μου
μὲ πόθον φέρεται γοργός.

—

Καὶ νοιώθω γύρω μου γλυκεῖα
νὰ μὲ κυκλώνῃ εὐωδιὰ
κι' ἀκούω θεία ἁρμονία
νὰ μοῦ λαλῇ μέσ' τὴν καρδιά.

—

Καὶ κάθε πόνο μου γλυκαίνει
ἡ οὐρανία μουσικὴ
καὶ τὴν ψυχή μου μέσα ραίνει
μ' ἁγνὴ ἐλπίδα μυστική.

Ξανθίππη Ι. Καλοστύπη.

ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΣ ΤΩΝ ΠΤΗΝΩΝ

Ὁ κύκνος εἶναι τὸ μᾶλλον μακρόβιον πτηνόν, ζῶν ἐπὶ τρεῖς αἰῶνας, καθὰ βεβαιοῦσιν οἱ φυσιολόγοι, κατόπιν τούτου ἔρχεται ὁ ἱέραξ. — Ὁ Κνάουερ ἐν τῷ περὶ Φυσικῆς Ἱστορίας ἔργῳ αὐτοῦ, διηγεῖται ὅτι εἶδεν ἱέρακα ἡλικίας 162 ἐτῶν. Διηγοῦνται προσέτι φυσιολόγοι πρὸς ὑποστήριξιν τῆς μακροβιότητος τοῦ ἀετοῦ καὶ τοῦ γυπός, ὅτι θαλάσσιος ἀετός, αἰχμαλωτισθεὶς τῷ 1715 ἡλικίας ἤδη πολλῶν ἐτῶν, ἀπέθανεν 104 ἔτη βραδύτερον, ἤτοι τῷ 1819. Γὺψ λευκοκέφαλος αἰχμαλωτισθεὶς τῷ 1706 ἀπέθανε τῷ 1826 εἰς μίαν τῶν πτηνοδόχων τοῦ πύργου τοῦ Σέμπρουν παρὰ τὴν Βιέννην, ἔνθα εἶχε διέλθει 118

ὅλα ἔτη ἐν αἰχμαλωσίᾳ. Οἱ ψιττακοὶ καὶ οἱ κόρακες φθάνουσι πολλάκις ἄνω τῶν 100 ἐτῶν. Ἡ ζωὴ τῶν θαλασσίων πτηνῶν καὶ τῶν τῶν ἑλῶν ἐξισοῦται ἐνίοτε πρὸς τὴν ζωὴν πολλῶν ἀνθρωπίνων γενεῶν. Καθὼς πλεῖστα ἄλλα πτηνά, αἱ κίσσαι ζῶσιν ἐπὶ πολὺ ὅταν μένωσιν ἐλεύθεραι. ἀλλὰ δὲν φθάνουσι πέραν τῶν 20 ἢ 25 χρόνων ἐν αἰχμαλωσίᾳ. Ὁ ἀλέκτωρ ζῇ ἀπὸ 15 μέχρις 20 ἐτῶν, ἡ δὲ περιστερὰ 10 περίπου ἔτη. Ἡ ἀηδὼν ἀποθνήσκει μετὰ παρέλευσιν 10 ἐτῶν ἐν αἰχμαλωσίᾳ, ὁ κόσσυφος περὶ τὸ τέλος τοῦ 15 ἔτους αὐτοῦ. Τὰ καναρίνια ζῶσιν 12 ἕως 15 ἔτη ἐν τῇ κλωβῷ, ἀλλ' ὅσα ζῶσιν ἐν ἐλευθερίᾳ εἰς τὰς Καναρίους νήσους, φθάνουσιν εἰς μᾶλλον προκεχωρημένην ἡλικίαν.

Ὡς πρὸς τὴν ὄρεξιν τῶν πτηνῶν, αὕτη εἶναι κολοσσιαία. Ἡ κίχλη εἰς ἓν μόνον γεῦμα τρώγει παμμεγέθη κάμπην ἐξισουμένην ἐν ἀναλογίᾳ πρὸς μηρὸν βόειον δι' ἕνα ἄνθρωπον. Ἡ πυρραλίς (rouge-gorge) καταναλίσκει καθ' ἡμέραν ὄγκον τροφῆς ζωϊκῆς παραβαλλομένης πρὸς σκώληκα τῆς γῆς 4 ἕως 5 μέτρων μήκους.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) **Ἄννα Σερουΐου**

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ κ. ΣΚΟΡΔΕΛΗ

Τὴν ἑσπέραν τῆς παρελθούσης Πέμπτης ὁ γνωστὸς ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει καθηγητὴς τῆς παιδαγωγίας κ. Βλ. Σκορδέλης ἀνέγνωσεν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς «Ἑταιρίας τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ» ἐνώπιον ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου ἐκτενῆ καὶ ὡραίαν αὐτοῦ μελέτην περὶ γυναικός.

Ὁ κ. Σκορδέλης φαίνεται ἀσχοληθεὶς μετὰ πολλῆς ἐμβριθείας καὶ ζήλου περὶ τὸ θέμα τοῦτο. Καίτοι δὲ μένει πιστὸς εἰς τὰς παλαιὰς ἰδέας, καθ' ἃς ὁ οἶκος καὶ μόνος ἀποτελεῖ τὸ εὐρὺ τῆς γυναικὸς στάδιον καὶ τὴν μεγάλην αὐτῆς ἀποστολήν, οὐχ ἧττον ἀναγνωρίζει τὴν ἀνάγκην τῆς εὐρυτέρας καὶ πληρεστέρας αὐτῆς μορφώσεως καὶ ὁμολογεῖ ὅτι ἐν Ἑλλάδι ἐλαχίστη κατεβλήθη μέχρι τοῦδε παρὰ τῶν ἁρμοδίων προσοχὴ καὶ μικρὰ ἀπεδόθη σημασία εἰς τὴν μορφωτικὴν δύναμιν τῆς γυναικός, ἐξ ἧς ἐν τούτοις ἐξαρτᾶται ἡ εὐημερία καὶ τοῦ οἴκου καὶ τῆς πατρίδος.

Ἐπὶ τοῦ γυναικείου ἐν Ἑλλάδι πληθυσμοῦ μόνον πέντε ἐπὶ ταῖς ἑκατὸν γινώσκουσιν ἀνάγνωσιν καὶ γραφήν, εἶπεν ὁ κ. Σκορδέλης. Νομίζομεν ὅτι ὁ ἀριθμὸς οὗτος ἀρκεῖ ἵνα χαρακτηρίσῃ ὅτι οἱ Ἕλληνες μεθ' ὅλον τὸν ἐξευγενισμὸν καὶ τὰς τόσον ἐξαιρομένας προόδους μας, εἴμεθα κατὰ βάθος γνήσιοι Ἀνατολῖται, κρημνίσαντες μὲν τὰς κιγκλίδας τοῦ γυναικωνίτου, ἐγκαταλείψαντες ὅμως εἰς τὴν τύχην των τὰς ἐν αὐτῷ μέχρι τῆς χθὲς κεκλεισμένας δούλας.

Ἐν γένει ἡ μελέτη τοῦ κ. Σκορδέλη ἐνεῖχεν ἰδέας καὶ σκέψεις ἀληθῶς πατριωτικὰς καὶ αἱ ὑποδεικνυόμεναι ὑπ' αὐτοῦ μεταρρυθμίσεις ὡς πρὸς τὴν ἀγωγὴν καὶ παίδευσιν τῆς γυναικὸς ἔσονται σωτήριαι, ἐὰν κατορθωθῇ ποτε νὰ ἐφαρμοσθῶσιν.

Ὁ κ. Σκορδέλης ἐχειροκροτήθη μετ' ἐνθουσιασμοῦ, ἐδέξατο δὲ μετὰ τὸ πέρας τῆς διαλέξεώς του τὰ θερμὰ τοῦ πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου του συγχαρητήρια.

Μετὰ τὸ ἀνάγνωσμα τοῦ κ. Σκορδέλη, ὁ ἀξιότιμος πρόεδρος τῆς «Ἑταιρίας τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ» καὶ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Κ. Δηλιγιάννης, διὰ προβολῶν ἠλεκτρικοῦ φωτὸς ἐγνώρισε πρὸς τὰς παρευρισκομένας κυρίας πάντα τὰ μικρόβια τῶν συνήθων παρ' ἡμῖν νόσων καὶ ἐχαρακτήρισε μετ' ἐπιστημονικῆς ἀναπτύξεως, τὰ προκαλοῦντα τὴν ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ ὀργανισμῷ γένεσιν τῶν μικροβίων τούτων αἴτια καὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ὑγιεινῆς, δι' ὧν εὐκόλως ἀπορεύγει τις τὴν συνάφειαν τῶν ὀχληρῶν τούτων ὄντων.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

(Ἀνταπόκρισις ἐκ Παρισίων)

Τί θὰ φέρωμεν κατὰ τὸ θέρος τοῦτο. Ἰδοὺ τὸ μέγα ζήτημα, ὅπερ ἀπασχολεῖ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τὰς πλείστας ἐκ τῶν ἀναγνωστριῶν σας, ὡς ἀπασχολεῖ τὸ ἀπανταχοῦ τοῦ κόσμου γυναικεῖον φῦλον.

Τί τὰ θέλετε; Ἐφ' ὅσον ἡ καλλονὴ εἶναι νόμισμα σπάνιον, ἡ ἐνδυμασία ἡ ἀναπληροῦσα αὐτὴν θὰ εἶναι ἓν τῶν πρωτίστων καὶ κυριωτάτων μελημάτων τῆς γυναικός, καὶ οἱ ἱδρυταὶ τοῦ συρμοῦ ἐπίγειοι θεότητες πρὸς ἃς ἐξίσου ἀνυπομόνως ἀτενίζουσιν αἱ γυναῖκες πασῶν τῶν τάξεων, οὔτ' αὐτῶν τῶν ἐστεμμένων κεφαλῶν ἐξαιρουμένων.

Ἐν τούτοις οἱ συρμοθέται καὶ μεγάλοι ράπται μας ἐδῶ ἤρχισαν ἤδη νὰ ἀποφαίνωνται κατηγορηματικῶς, ὅτι οἱ συρμοὶ τοῦ θέρους ἐλαχίστην θὰ ἔχωσι διαφορὰν ἀπὸ τοὺς χειμερινούς. Αἱ ἐσθῆτες θὰ εἶναι στεναὶ καὶ μακραί, καίτοι εἷς τῶν διασημοτέρων ραπτῶν μας ἀπετέλεσε σωματεῖον συνιστάμενον ἐκ τῆς πολυπληθοῦς πελατείας του, ὅπερ ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν του ἐξηγέρθη κατὰ τῶν μακρῶν ἐσθήτων. Ἀπεφασίσθη δὲ ὅπως ἅπασαι αἱ κυρίαι αὗται ἐγκαινιάσωσι κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἱππικοῦ συναγωνισμοῦ ἐσθῆτας στρογγυλὰς καὶ ἰσοϋψεῖς, μὴ ἐγγιζούσας ποσῶς τὴν γῆν.

Ἀγνοῶ ἐὰν ἡ ἐπιμονὴ τῶν κυριῶν αὐτῶν θὰ δυνηθῇ νὰ ἐπικρατήσῃ ἐνταῦθα, διὰ τὴν πόλιν σας ὅμως ἧς ὁ ἄψογος κοντιορτὸς δὲν δύναται βεβαίως νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς κατάλληλον ἔδαφος διὰ μακρὰς ἐσθῆτας, τὸ μέτρον τοῦτο λαμβανόμενον παρὰ τῶν δυναμένων νὰ ἐπιδιωθῶσιν κυριῶν θὰ ἀπέβαινε σωστικώτατον.

Τὰ ἐξαρτήματα περὶ τὸ κάτω ἄκρον τῆς ἐσθῆτος κατηργήθησαν μόλις ἀναφανέντα Ἀντὶ τούτων τίθεται ὑπὸ τὴν ἐσθῆτα ποδόγυρος ἐκ μεταξωτοῦ ὑφάσματος, τοῦ αὐτοῦ μὲ τὸ φόρεμα χρώματος τὸ φόρεμα δὲ γίνεται στενὸν εἰς βαθμὸν ἀπίστευτον. Τὰ μᾶλλον τοῦ συρμοῦ εἶναι αἱ robes-princesse, κατὰ τας ὁποίας ἐπὸ περικόρμιον μετὰ τῆς ἐσθῆτος εἶναι ἡνωμένον, δὲν ἁρμόζουσιν ὅμως εὐκόλως εἰς πᾶν ἀνάστημα.

Τὰ περικόρμια ἀφίνουσιν εὐρὺ στάδιον εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν φαντασίαν τῶν ραπτριῶν. Λεγομεν καλλιτεχνικὴν διότι ἀπαιτεῖται βαθυτάτη γνῶσις τῆς τέχνης ὅπως ἀποδίδῃ τις πιστῶς εἰς πᾶσαν ἱστορικὴν ἐποχὴν οἱονδήποτε σχῆμα ἢ ἐξάρτημα, ἐξ ὧν ἀποτελεῖται ὁ τόσον περιβόητος συρμὸς fin de siècle. Οὕτως ἐκ τῆς ἐποχῆς τῶν Valois ἐδανείσθησαν τὸν συρμὸν τῶν πίλων toques, ἐκ τῆς τοῦ Λουδοβίκου XII τας πελερίνας καὶ τα ἐκ πυκνῶν φυσαλλίδων ἐπώμια, ἐκ τοῦ Λουδοβίκου XV τὰς μακρὰς οὐρὰς, τους ἐκ ταινιῶν κόμβους, τὰς πτυχας Wateau καὶ τα ἀνθοστόλιστα pompadour ὑφάσματα. Ἐκ τοῦ Λουδοβίκου XVI, τὰ ἀραδωτα ὑφάσματα τὰ ὁποῖα τόσον συνεθίζονται καὶ τόσην χάριν προσδίδουσι εἰς τας γνωριζούσας να προσαρμόζωσι τας γραμμας καταλλήλως. Τῆς ἐποχῆς τῆς Μαρίας-Ἀντουανέτας προϊὸν εἶναι τα χαριέστατα ἐκ τριχάπτων fichu ὡς καὶ τα μαλακὰ μικρὰ ἐπανωφόρια, ἐνῷ ἐκ τῆς Directoire ἐλήφθησαν ὅλα τα πλατέα περιλαίμια καὶ τα μετα κομβίων θυλάκια καὶ τα πλατύτατα revers τῶν ἐπανωφορίων καὶ ρεδιγκοτῶν μας τοῦ συρτοῦ.

Τὰ ἐπανωφόρια τῆς ἐποχῆς ταύτης εἶναι μακρά, πολὺ μακρά, ἐν εἴδει σάκκων, χωρὶς ραφὴν ὀπίσω καὶ χωρὶς ποσῶς να προσαρμόζωνται εἰς τὸ σῶμα. Ὁμοιάζουσι πολὺ πρὸς τα ἀνδρικὰ παλτά. Κατασκευάζονται ἐκ μεταξωτοῦ ὑφάσματος, τὸ ὁποῖον ὁμοιάζει πολὺ πρὸς δέρμα. Καὶ τα μικρα ἐπανωφόρια δὲν προσαρμόζονται ποσῶς εἰς τὸ σῶμα, πᾶσα δὲ πτυχή, ὡς καὶ εἰς πολλὰς των ἐσθήτων robe-princesse διήκει ἀπὸ τοῦ ὀπισθεν τοῦ τραχήλου, χωρὶς οὐδόλως νὰ συγκρατῆται περὶ τὴν ὀσφύν.

Οὕτω πᾶσαι αἱ κοιναὶ θνηταὶ δικαιοῦνται κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην νὰ φέρωσιν ἐσθῆτας δίκην βασιλικῶν ἀλουργίδων, διηκουσῶν ἀπὸ τῶν ὤμων καὶ συρομένων εἰς μῆκος μεγαλοπρεπέστατον κατὰ γῆς.

Τὰ τελευταῖα ὑφάσματα ἀραδωτά, μὲ παντοίας γραμμάς, στενάς, πλατείας, ἁπλᾶς, συνθέτους, ἡ ἀντίθεσις δὲ τῶν γραμμῶν τούτων πρὸς τὴν λοιπὴν χροιὰν τοῦ ὑφάσματος εἶναι τόσον μεγάλη, ὥστε ἀμφιβάλλομεν, ἐὰν ὁ συρμὸς οὗτος ἐπικρατήσῃ.

Παρισινή.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Διὰ τῆς διαθήκης του ὁ ἐθνικὸς εὐεργέτης Κωνσταντῖνος Ζάππας καθιστᾷ γενικὸν κληρονόμον τῆς περιουσίας του τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος διορίζει δ' ἐκτελεστὰς τοὺς δύο ἀνεψιούς του, τὸν πρόεδρον τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τὸν τοῦ Ἐλεγκτικοῦ συνεδρίου. Ἡ ὅλη περιουσία ὑπολογίζεται εἰς 20 ἑκατομμύρια.

Ἐξακολουθοῦσιν ἐν τῷ Φιλολογικῷ Συλλόγῳ *Παρνασσῷ* τὰ δημόσια ἀναγνώσματα· τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην ἀνέγνω μελέτην του, περὶ τῶν «Κυνῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως» ὁ κ. Χ. Ἄννινος. Προχθὲς ὁ κ. Πέτρος Ἀποστολίδης ἐπραγματεύθη περὶ «Ποιήσεως καὶ ποιητῶν κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετηρίδα»

ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΟΥΓΓΕΡ

Παρὰ τοῦ γνωστοῦ διευθυντοῦ τῆς Φιλαρμονικῆς ἑταιρίας καὶ διασήμου ἐκ Βιέννης βαρβιτιστοῦ ἐδόθη τὸ προπαρελθὸν Σάββατον μουσικὴ ἑσπερίς, ἧς μετέσχον ἡ κ. Becmann καὶ οἱ κ.κ. Βελούδιος, Pernice καὶ Barth. Πάντα τὰ ἐν τῷ προγράμματι ἀγγελθέντα τεμάχια ἐξετελέσθησαν μετ' ἀριστης ἐπιτυχίας, τὸ παρὰ τοῦ κ. δὲ Οὔγγερ ἐκτελεσθὲν ὡραῖον τοῦ Pagnini μέρος τοῦ πτηνοῦ ἐνεθουσίασε πάντας καὶ ἐπανειλημμένως ἐχειροκροτήθη.

Καλλιτέχνης τοιαύτης δυνάμεως εἶναι ἀληθὲς ἀπόκτημα διὰ τὴν τόσον προοδευτικῶς βαίνουσαν Φιλαρμονικὴν ἑταιρίαν μας, ἧς τὰ προοδευτικὰ ἀποτελέσματα, ἤρξατο ἤδη αἰσθανομένη ἡ ἀθηναϊκὴ κοινωνία.

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΕΝ ΤΩΙ ΚΥΡΙΑΚΩΙ ΣΧΟΛΕΙΩΙ

Εὐγενὴς τῆς πρωτευούσης μας νεαρὰ καλλιτέχνις, ἡ δεσποινὶς Σοφία Φωτειάδου μὲ καρδίαν εὐγενῆ καὶ αἰσθήματα φιλάνθρωπα, προσηνέχθη πάνυ εὐγενῶς να διδαξῇ μουσικὴν εἰς τὰς ἀπόρους μαθητρίας τοῦ Κυριακοῦ Σχολείου.

Οἱ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ψαλλόμενοι εἰς τοὺς ναοὺς συγκινητικώτατοι ὕμνοι, ψάλλονται ἀνὰ πᾶσαν Κυριακὴν μετὰ συγκινήσεως παρὰ τῶν ἀπόρων ἐργατίδων μας, αἵτινες οὕτω ἀναπληροῦσι τὴν κατανυκτικὴν εὐχαριστησιν τῆς φοιτήσεως εἰς τοὺς ναούς, εἰς οὓς κωλύονται ὡς ἐκ τῆς ἐπειγούσης ἐργασίας των νὰ παρευρίσκωνται τακτικῶς.

Καὶ ἑτέρα τῆς πόλεώς μας εὐγενὴς δέσποινα, ἡ εὐπαίδευτος καὶ φιλάνθρωπος κ. Μαρία Δρόσου κατετάχθη μεταξὺ τῶν διδασκουσῶν κυριῶν τοῦ Κυριακοῦ Σχολείου.

Πρὸς ἀμφοτέρας τὰς φιλανθρώπους κυρίας ἐκφράζομεν δημοσίᾳ τὴν θερμὴν τῶν ἀπόρων μαθητριῶν μας εὐγνωμοσύνην.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Εἴ. Πρ. **Τρίκκαλα**. Ἡ ἐπιστολή σας θὰ δημοσιευθῇ, ὡς ἔχῃ, καίτοι μεθ' ὅλας τὰς διαδόσεις φοβοῦμαι μήπως τὸ παρὸν ὑπουργεῖον ἀδυνατήσῃ νὰ ἐπιφέρῃ οἵαν ἤποτε μεταρρύθμισιν. — Κον Κ. Σ. **Ἀδριανούπολιν**. Θὰ λάβωμεν αὐστηρότατα μέτρα διὰ τοὺς κακοπληρωτάς. Στεῖλατέ μας κατάλογον καθυστερούντων. — Κον Σ. Μ. Μπ. **Σύρον**. Δρ. 15. Ἐλήφθησαν. Μυρίας εὐχαριστίας. Ἡ ἐξ Ἄνδρου συνδρομήτρια εἶχε πληρώσει δὶς τὸ 91. Ὥστε μένουσι πέντε δρ. εἰς τὴν διάθεσίν σας. — Καν Ο. Σκ. **Κέρκυραν**. Ἡμερολόγιον ἀπεστάλη. — Καν Αἱ Γ. Κ. **Ἀργοστόλιον**. Νέαι συνδρομήτριαι ἐνεγράφησαν. Ἀντίτιμον ἐλήφθη. Πολύ, πολὺ εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενεῖς ἐνεργείας. — Καν Μ. Β. Ἰ. Κ. **Σύρον** Συνδρομὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀπιδοειξις ἀποστέλλεται. — Συνδρομήτρια **Ἀθήνας**. Δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ συνηγορήσωμεν ὑπὲρ ἔργου μὴ χρήζοντος συνηγόρων. Ἐξεθέσαμεν ἐν σειρᾷ φύλλων τὰ κατὰ τὸ σωματεῖον τοῦτο, ἀνεπτύξαμεν τὸν σκοπὸν καὶ προορισμόν του, ὥστε νομίζομεν περιττὸν νὰ ἐπανερχώμεθα. Τοῦτο μόνον σᾶς γνωρίζωμεν ὅτι κακῶς ἐπληροφορήθητε, ὅτι ἐγὼ εἰμαι γραμματεύς. Ὥστε ἡ ἔκπληξίς σας δὲν ἔχει λόγον. — Καν Ε. Κ. **Στενήμαχον**. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — Καν Κλ. Α. **Μυτιλήνην**. Πληρώσατε τὴν συνδρομήν σας, πρὸς τὸν ἐν λόγῳ κύριον πρὸς ὃν στέλλομεν τὴν ἀπόδειξιν. — Καν Κ. Δ. Κ. **Πάτρας**. Δρ. 10 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενῆ αἰσθήματα καὶ θερμὸν ὑπὲρ τοῦ ἔργου μας ἐνδιαφέρον. Τὴν συνδρομήν σας εἰς τὸ σωματεῖον τῶν θυγατέρων τοῦ Βασιλέως δεχόμεθα μετ' εὐγνωμοσύνης· — Καν Α. Α. Κ. **Πόρον**. Τὸ φύλλον ἐστάλη. Θὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς εὐχαριστήσω. — Καν Μ. Π. **Ἠπειρώταν**. Νέαι συνδρομήτριαι ἐνεγράφησαν. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενῆ φροντίδα. Τὸ τελευταῖον ὡραιότατον. Δημοσιεύεται εὐχαρίστως. Εἰς «Παρισινοὺς Συρμοὺς» ἐνεγράφητε. — Καν Α. Κ. Μ. **Ἰάνθην**. Ἴσως δὲν ἔρχονται κατ' εὐθεῖαν, ἀλλὰ μόνον συστημένα εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Προξενεῖον. Διότι ἡμεῖς τακτικῶς τὰ ἀπεστείλαμεν, καθ' ὅλον τὸν Φεβρουάριον, ὡς καὶ πάντοτε. — Κον Α Κ. Γ. **Κ/πολιν**. Ἐλπίζομεν ὅτι τὸ τῆς 19ης φύλλον ἐλήφθη. — Δα. Θ. Μ. **Στενήμαχον**. Φρ. χρ. 68 ἐλήφθησαν. Μυρίας καὶ θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. Ἡ Δις Καμπάνη ἐπλήρωσεν ἐνταῦθα. Γράφομεν. — Δα Ο Κ. **Λαρδανέλια**. Εὐγενὴς ἐπιστολή σας μετὰ φρ. χρ. 32 ἐλήφθησαν. Μυρίας εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. — Καν. Ε. Μ. **Σύρον**. Ἐὰν ἡ μήτηρ εἶναι νέα, βεβαίως δὲν εἶναι δίκαιον νὰ ὑποβληθῇ εἰς τοιαύτας θυσίας, ὅπως ἐπιδεικνύῃ τὴν θυγατέρα της μόνον. Ἄλλως αὐτὰ τὰ ὑπαγορεύει ἡ καρδία, οὐδεμία δὲ ἐθιμοτυπία τὰ ἐπιβάλλει. — Καν Θ. Μ. **Πάτρας**. Ἔχετε δίκαιον. Καὶ εὐχαριστῶ συμμορφούμεθα πρὸς τὴν ἀπαίτησίν σας. — Καν Ε. Κ. **Ἀθήνας**. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν διότι τὸ ἄρθρον μας περὶ χαρᾶς, σᾶς ἔκαμε νὰ τὴν γνωρίσητε διὰ πρώτην φοράν, ὡς λέγετε. Εὐχόμεθα νὰ γίνῃ ἀχώριστος σύντροφός σας. — Καν κ. Φρ. Ν. Γ. **Πάτρας**, Α. Δ. Ο. **Ἀχλάδιον**, Κ. Κ. **Κατοῦναν**, Μ. Κ. **Βῶλον**, Μ. Μ. Τρ. **Κεφαλληνίαν**, Μ. Δ. Κ. **Τρίπολιν**, Α. Φ.

28 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ

Ὁ Θεὸς εἶναι μέγας καὶ ὡς ἡμεῖς οἱ ναυτικοὶ ἐλπίζομεν εἰς αὐτὸν καὶ κατὰ τὰς μεγαλειτέρας ἔτι τρικυμίας καὶ ἀληθῶς σωζόμεθα, οὕτω καὶ σεῖς κύριε Ροβέρτε πρέπει νὰ ἀναθέσητε τὰς ἐλπίδας σας πρὸς αὐτόν. Ἴσως κάμει θαῦμα τι, ἐὰν προπάντων τὸν βοηθήσωμεν νὰ κάμῃ τὸ θαῦμα τοῦτο.

— Τί θέλεις νὰ εἴπῃς; . . . . ἀνεφώνησεν ὁ Ροβέρτος.

— Λέγω ὅτι ὅλη ἡ ἡμέρα εἶναι εἰς τὴν διάθεσίν μας, ὅπως καταστρέψωμεν ὅτι ὁ δήμαρχος καὶ ὁ ἐφημέριος τελοῦσι κατὰ τὴν ὥραν ταύτην, καὶ ὅτι ἐὰν ὁ Θεὸς θελήσῃ, αὐτὸ ἔσται ἀρκετόν.

— Ἔχεις δίκαιον εἶπεν ὁ Ροβέρτος. Ἂς περιμείνωμεν λοιπόν.

Η ΝΥΞ ΤΩΝ ΓΑΜΩΝ

Ἡ Μαγδαληνὴ εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὸν νυμφικόν της κοιτῶνα, συνοδευομένη παρὰ τῆς κ. Ἀρδουέν, — ἤτις ἀνεπλήρου κατὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην ἡμέραν τὴν μητέρα τῆς ὀρφανῆς — καὶ παρὰ τῶν δύο θαλαμηπόλων της. Ἀπηλλάγη τῇ βοηθείᾳ τούτων τῆς νυμφικῆς ἐσθῆτός της, περιβληθεῖσα ῥόδινον κοιτωνίτην μετὰ βαρυτίμων τριχάπτων διακεκοσμημένον.

Ἀπεχαιρέτισε τότε τὴν κ. Ἀρδουέν, διέταξε τὰς θαλαμηπόλους της νὰ ἀπομακρυνθῶσι καὶ ἔμεινε μόνη εἰς τὸ μέγα ἐκεῖνο δωμάτιον, ὅπερ ἄλλοτε ἐρρησίμευσεν ὡς κοιτὼν τῆς μητρός της καὶ εἰς τὸ ὁποῖον μεθ' ὅλην τὴν ἐπιμονὴν τοῦ Κορβόλ, μετέφερε καὶ τὴν νυμφικήν της κλίνην.

Ἡ μόνη ἐπελθοῦσα ἐν τῷ δωματίῳ τούτῳ μεταβολὴ ἦτο ἡ τῶν ἐπίπλων. Τὰ πάντα εἶχον ἀντικατασταθῆ ὑπὸ νέων καὶ ὡραιοτέρων, καὶ ἡ νέα γυνὴ ὡραία καὶ πλουσίως περιβεβλημένη παρίστα εἰκόνα ἀληθῶς βασιλίσσης ἐν πολυτίμῳ καλλιτεχνικῷ πλαισίῳ. Ἐν τούτοις τὸ μέτωπόν της ἦτο συνοφρυωμένον καὶ τὰ χείλη της διέγραφον ἀόριστον πικρίας καὶ θλίψεως μειδίαμα. Αἴφνης στρέψασα τὸ βλέμμα πρὸς τὸ μέρος τῆς μετὰ τοῦ ἑτέρου δωματίου συγκοινωνούσης θύρας, ἠσθάνθη τὴν καρδίαν της συσφιγχομένην καὶ τοὺς ὀφθαλμούς της πληρουμένους δακρύων.

Μεθ' ὅλας τὰς μεταρρυθμίσεις αἵτινες εἶχον ἐπενεχθῆ παρὰ τοῦ Κορβόλ εἰς τὴν ἐπίπλωσιν τοῦ δωματίου τούτου, ὀπτασία φρικώδης ἐνεφανίσθη αἴφνης πρὸ τῶν βλεμμάτων τῆς ὀρφανῆς.

Ἐπανέβλεπε τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο ὡς ἦτο πρὸ τριετίας, κατὰ τὴν ἀποφράδα ἑσπέραν, καθ' ἣν ἡ μήτηρ της αἰναίσθητος ἔσπαιρε κυλιομένη εἰς τὸ αἷμά της. Ἔβλεπε τὰ κατὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην διαδραματισθέντα μετὰ τόσης ζωηρότητος, ὥστε καὶ ὁ Ροβέρτος αὐτὸς μὲ τὴν ἀπελπιστικὴν τοῦ προσώπου του ἔκφρασιν, μὲ τὰς διαμαρτυρίας του διὰ τὸ ἀποδιδόμενον αὐτῷ ἔγκλημα, τῇ ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ἐκεῖ ζῶν ἐνώπιόν της.

Ἐξετάζουσα τὰ ἐνδόμυχα τῆς ψυχῆς της αἰσθήματα μεθ' ὅλην τὴν ὀρίκην, ἣν τῇ ἐνεποίει τὸ παρὰ τοῦ Ροβέρτου διαπραχθὲν ἔγκλημα, δὲν ἀνεύρισκεν ἐν ἑαυτῇ ἄνθρωπον μισοῦντα καὶ ἀποτροπιαζόμενον τὸν κακοῦργον. Τοὐναντίον τὸ αἴσθημά της πρὸς τὸν ἤδη σύζυγόν της Κορβόλ ἦτο πολὺ ἀσθενὲς ἐν σχέσει πρὸς τὴν γλυκεῖαν ἀνάμνησιν τῶν παρελθουσῶν ἡμερῶν, καθ' ἃς ἡ καρδία της ἀνῆκε πρὸς τὸ θετόν τῆς μητρός της τέκνον, πρὸς τὸν Ροβέρτον . . .

Ἀλλ' αἱ σκέψεις αὗται τῇ ἐφάνησαν ἱερόσυλοι πρὸς τὴν μνήμην ἐκείνης, ἥτις ἔπεσε θῦμα, ὑπὸ τὴν δολοφόνον τοῦ Δερὸς χεῖρα. Συγχώρησόν με, μητέρα μου, καὶ προστάτευσέ με, εἶπεν ἐκρηγνυμένη εἰς λυγμούς. Ἡ ταραχή της ἦτο μεγίστη, τὸ μέτωπόν της ἔκαιε καὶ οἱ ὀφθαλμοί της ἦσαν κατέρυθροι.

Ἦτο ἤδη μεσονύκτιον. Ἡ Μαγδαληνὴ ἤνοιξε τὸ παράθυρόν της καὶ ἀνέπνευσε μετ' ἀνακουφίσεως τὸν δροσερὸν τῆς νυκτὸς ἀέρα. Τὸ περιβάλλον τὴν ἔπαυλιν δάσος ἦτο σιωπηλὸν καὶ οἱ κλάδοι τῶν δένδρων μόλις ἐφρικίων ὑπὸ τὴν ἀσθενῆ τῆς αὔρας πνοήν:

Ἡ ὥρα παρήρχετο καὶ ἡ Μαγδαληνὴ ἀνεμνήσθη ὅτι ἦτο ἡ πρώτη ἑσπέρα τῶν γάμων της καὶ ὅτι ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ὁ σύζυγός της θὰ ἤρχετο.

Πειραιᾶ. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.—Κον Δ. Κ. **Ξυλόκαστρον.** Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενεῖς καὶ ἐνθουσιώδεις κρίσεις. Χρήματα ἐλήφθησαν. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» ἐκφράζει τὴν θερμὴν εὐγνωμοσύνην της πρὸς πάσας τὰς ἐν Ἀθήναις καὶ τὰς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ εὐγενεῖς συναδέλφους, αἵτινες διὰ θερμῶν καὶ στοργικῶν λέξεων ἐχαιρέτισαν τὴν ἐπέτειον τῆς ἑξαετηρίδος τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν». Τὰς αὐτὰς εὐχαριστίας ἀπονέμει πρὸς τὰς εὐγενεῖς ἀναγνωστρίας καὶ φίλας αἵτινες δι' ὡραίων καὶ συγκινητικωτάτων ἐπιστολῶν συνεχάρησαν αὐτὴν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ.

Εἰδοποιοῦνται οἱ κ κ. ἀνταποκριταί μας, οἱ μέχρι σήμερον καθυστεροῦντες τὸ ἀντίτιμον τῶν πρὸς αὐτοὺς ἀποσταλέντων Ἡμερολογίων τοῦ 1892, ὅτι κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην γενήσεται ἡ ἐκκύβευσις τοῦ λαχείου καὶ ὅτι οἱ ἀριθμοὶ οὓς αὐτοὶ διέθεσαν δὲν θὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν καὶ ἂν κερδήσωσί τι, ἀφοῦ οὗτοι δὲν συνεμορφώθησαν πρὸς τὸν ὅρον τῆς ἐγκαίρου πληρωμῆς.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Σπαράγγια. Χορίσατε τὸ τρυφερὸν μέρος τῶν σπαραγγιῶν καὶ ἡμιβράσατέ τα ἐντὸς ὕδατος ἁλατισμένου. Ἰδιαιτέρως κόψατε εἰς λεπτὰ τεμάχια μαϊντανόν, ὀλίγα φύλλα μαρουλίου, ἓν ἢ δύο φρέσκα κρόμμυα, καὶ βράσατε ὅλα αὐτὰ μὲ βούτυρον, ἅλας, πέπερι, ὀλίγον ὕδωρ καὶ ὀλίγην φαρίναν. Ὅταν εἶναι ἕτοιμα προσθέσατε καὶ τὰ ἡμιεβρασμένα σπαράγγια σας, στριφογυρίσατέ τα ὀλίγον καὶ σερβίρατε εἰς φρυγανιαῖς ψωμί.

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ **Ν. Κ. ΠΕΠΑ**

Ὁδὸς Σταδίου

Ὁ ὑδαμοῦ ἄλλοῦ εὑρίσκετε ἐκλεκτότερα εἴδη εἰς τιμὰς μετριωτέρας. Ρινόμακτρα ποιότητος ἀρίστης, περικνημίδες ὡραῖαι καὶ στερεαί, ταινίαι, βελοῦδα, τρίγαπτα, ἄνθη, κεντήματα, καὶ πάντα τὰ τοῦ κεντήματος εἴδη. Διὰ τοὺς κυρίους περιλαίμια καὶ περιχείρια ἐκ λινοῦ ἀγγλικοῦ, ῥάβδοι κομψότατοι, ὀμπρέλαι καὶ πάντα τὰ μικρὰ παραρτήματα τὰ συμπληροῦντα τὴν ἀνδρικήν, γυναικείαν καὶ παιδικὴν ἀμφίεσιν. Τιμαὶ μυθωδῶς εὐθηναί.

ΜΑΝΔΗΛΙΑ, ΠΕΡΙΚΝΗΜΙΔΕΣ ΚΑΙ ΛΟΙΠΑ ΕΞΑΡΤΗΜΑΤΑ

Ν. Κ. ΠΕΠΑΣ *ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου*

Περισσότερα χρήματα δαπανῶμεν εἰς τα ψιλικά, ὡς λέγουσι συνήθως, ἢ εἰς τὰ φορέματα καὶ ὑποδήματά μας, ἅτινα ἀποτελοῦσι τὴν κυρίως περιβολήν. Περικνημῖδες καὶ ρινόμακτρα. ἀλεξήλια καὶ χειρόκτια εἶναι καὶ διὰ τοὺς ἄνδρας καὶ διὰ τὰς γυναῖκας ἀπαραίτητα, σπανίως ὅμως καὶ καλῆς ποιότητος, ἐὰν δὲν ἶναι πολὺ ἀκριβά.

Μόνον τὸ νεοσύστατον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου κατάστημα ψιλικῶν τοῦ κ. Ν. Πέπα συνδυάζει τὸ εὔωνον μετὰ τῆς ἀρίστης ποιότητος τῶν πωλουμένων πλουσίων καὶ ποικιλωτάτων εἰδῶν τῆς γυναικείας καὶ ἀνδρικῆς ἐνδυμασίας.

Τὸ συνιστῶμεν θερμότατα εἰς τας κ κ. ἀναγνωστρίας μας. Μία ἐπίσκεψις μόνον ἀρκεῖ, ὅπως πεισθῶσιν ὅτι ἡ σύστασίς μας εἶναι εὐεργετική.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΤΕΧΝΗΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

ΑΔΕΛΦ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗ

Ἀθῆναι.—Ὁδὸς Ἑρμοῦ, ἀρ. 121.

Τὸ πρῶτον καὶ μόνον ἐν Ἀθήναις κατασκευάζον παντὸς εἴδους **Ἄνθη** ὑπέρτερα κατὰ τὴν φυσικὴν ἀπομίμησιν καὶ αὐτῶν τῶν Εὐρωπαϊκῶν. **Ἄνθη** διὰ **καπέλα,** διὰ **φορέματα νυμφικὰ** καὶ **χοροῦ,** δι' **Αἰθούσας. Γιρλάντες** καὶ **Πέπλα Νυμφικά. Στέφανα** διὰ γάμους ἐκλεκτῆς ποιότητος εἰς τιμὰς ἀπιστεύτους, σχεδὸν χάρισμα. **Στεφάνους πολυτελεῖς** διὰ κηδείας εἰς τὸ ἡμισυ τῶν Εὐρωπαϊκῶν τιμῶν.

Ἐκλεκτὴ καὶ πλουσιωτάτη συλλογὴ παιδικῶν παιγνίων καὶ κομψοτεχνημάτων ἐπίσης εἰς τιμὰς εὐτελεστάτας. Πάντα ταῦτα εἰς τὸ ἐπὶ τῆς Ὁδοῦ Ἑρμοῦ 121 κατάστημα τῶν ΑΔΕΛΦΩΝ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗ.

ΓΑΛΑΚΤΕΡΑ, ΒΟΥΤΥΡΟΝ ΝΩΠΟΝ, ΚΤΛ.

Ἡ ἐποχὴ τῶν γαλακτερῶν ἤρξατο. Τὰ γάλατα κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο εἶναι ὑγιεινότερα καὶ γευστικώτερα τῶν ἄλλων ἐτῶν. Ἡ διὰ γαλακτερῶν θεραπεία κατέστη τοῦ συρμοῦ, ἰδίᾳ διὰ τοὺς ἀδυνάτους, τοὺς ἐν ἀναρρώσει, τοὺς νευρικοὺς καὶ ἀναιμικούς. Ἀφίνομεν τὰ μικρά, ὧν ἡ κυρίως τροφὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ γάλα, νωπὸν βούτυρον καὶ κρέμα. Ἀλλὰ ποῦ νὰ εὕρῃ τις γάλα ἄδολον, κατόπιν τῆς συστηματικῆς πλέον καταστάσης ἀναμίξεως αὐτοῦ μεθ' ὕδατος; Συνιστᾶται ὑμῖν τὸ γαλακτοπωλεῖον τοῦ κ. **Γιαννέτσου ἐν τῇ ὁδῷ Πραξιτέλους ἀριθ 5** ὡς παρέχον γάλαπαχύ, γλυκὺ καὶ ἀρωματικώτατον, νωπὸν βούτυρον ὑπερτεροῦν καὶ τὰ ὡραιότερα τῆς Κων/πόλεως καὶ ὡὰ φρεσκότατα ἐκ τῶν ἀθηναϊκῶν χωρίων συλλεγόμενα. Ἐπειδὴ δὲ πολλοὶ ἐδήλωσαν ὅτι ἐπιθυμοῦσι νὰ προγευματίζωσι παρὰ τῷ κ. Γιανέτσῳ οὗτος ἐπρομηθεύθη καὶ σοκολάταν ἀρίστην καὶ μέλι γνήσιον τοῦ Ὑμηττοῦ, ἐξ οὗ πωλεῖ καὶ εἰς οἰκογενείας πρὸς 1,60 τὴν ὀκάν. Διὰ τοῦ αὐτοῦ εὐωδεστάτου μέλιτος κατασκευάζει καὶ ἀντὶ ἄλλου γλυκύσματος τὸ ἐθνικώτατον τῶν γλυκυσμάτων μας ἀφροπλάστους λουκουμάδες ἐκ ῥιζαλεύρου. Αἱ τιμαὶ δ' αὐτῶν τῶν ὡραίων προϊόντων τῆς γαλακτοκομίας τοῦ κ Γιανέτσου μετριώταται. Διὰ τὰ σχολεῖα καὶ τὰ μεγάλα καταστήματα κάμνει τιμὰς ἰδιαιτέρας.

Ἡ κ. Ἀρδουὲν μάλιστα σπεύδουσα νὰ τὴν ἀφίσῃ μόνην εἶχεν εἴπει πρὸ ὀλίγου μειδιῶσα: Ὁ σύζυγός σου ἀνυπομονῶν θὰ εὑρίσκῃ ὅτι ἔμεινα πολὺ ὥραν πλησίον σου.

Ἀλλὰ τότε πῶς δὲν φαίνεται; διενοήθη ἡ Μαγδαληνή. Μήπως τῷ συνέβη ἀπρόοπτόν τι; Μήπως ἠσθένησεν αἴφνης;

Ἀλλ' ὄχι, βεβαίως θὰ τὴν εἰδοποίει. Ἀφοῦ ὅμως παρῆλθε μία ἔτι ὁλόκληρος ὥρα ἡ Μαγδαληνὴ ἤρχισε νὰ ἀνησυχῇ σπουδαίως. Ἔλαβε τὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης κηροπήγιον καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν. Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἐπλησίαζε τῇ ἐφάνη ὅτι ἤκουσε βηματισμοὺς εἰς τὸν διάδρομον. Ἦτο βεβαίως ὁ σύζυγός της ὅστις διηυθύνετο πρὸς τὸ δωμάτιόν της. Τὰ βήματά του ἦσαν δειλά, τὸν ἠσθάνετο δὲ ἤδη ἔξωθεν ἀκριβῶς τῆς θύρας της. Αἴφνης ἤκουσε θόρυβον αἰφνίδιον, ὡσεὶ μετάλλου πίπτοντος καὶ συνοδευόμενον ὑπὸ βημάτων μετὰ σπουδῆς ἀπομακρυνομένων.

Ἡ νεᾶνις κάτωχρος καὶ τρέμουσα ἠγνόει τί νὰ ὑποθέσῃ! Ἐφοβεῖτο. Καὶ θὰ ἐφοβεῖτο ἀληθῶς πολὺ περισσότερον, ἐὰν ἔβλεπε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, εἰς ἣν κατάστασιν εὑρίσκετο ὁ ἀνήρ, οὗτινος τὸ ὄνομα ἔφερεν ἀπὸ τῆς πρωΐας ἐκείνης . . . . .

Ἀκολουθήσωμεν αὐτόν, ἀφ' ἧς στιγμῆς οἱ μετασχόντες τοῦ οἰκογενειακοῦ δείπνου κεκλημένοι ἀπῆλθον καὶ ἡ Μαγδαληνή, συνοδευομένη παρὰ τῆς κ. Ἀρδουὲν ἀπεσύρθη εἰς τὰ δωμάτιά της.

Πρὶν ἢ μεταβῇ εἰς τὸ ἰδικόν του διαμέρισμα, ὅπως ἀπαλλαγῇ τῆς μελανῆς ἐνδυμασίας του, ὁ Κορβὸλ ἐξῆλθεν εἰς τὸν κῆπον, ἵνα ἀναπνεύσῃ ὀλίγον καθαρὸν ἀέρα. Ἡ ἀπότομος ὅμως μετάβασίς του ἀπὸ τῶν θερμῶν αἰθουσῶν πρὸς τὴν ὑπαίθριον δρόσον τῷ προξένησε ῥῖγος δριμύ, σπεύδων δὲ μετέβη εἰς τὸ δωμάτιόν του, ζητῶν παρὰ τὴν θερμάστρᾶν του νὰ ἐπιφέρῃ ἰσορροπίαν τινὰ εἰς τὴν αἰφνιδίως διαταραχθεῖσαν θερμοκρασίαν του. Πλὴν ὅσῳ περισσότερον ἐπλησίαζε πρὸς τὸ πῦρ, τόσῳ ἠσθάνετο τὰ μέλη του παγόνοντα, καὶ τοὺς ὀδόντας του συγκρουομένους. Μὰ τί ἔχω λοιπόν; διατί ἡ ἀκατάσχετος αὕτη φρικίασις; σήμερον ἀκριβῶς ὅτε τέλος βλέπω τὸ ὄνειρόν μου πραγματοποιούμενον ὅτι οὐδένα καὶ οὐδὲν ἔχω νὰ φοβηθῶ. Ἡ Μαγδαληνὴ εἶναι σύζυγός μου! ἡ Μαγδαληνὴ μὲ περιμένει! καὶ προφέρων τὰς λέξεις ταύτας οἱ ὀφθαλμοὶ ἐξέπεμψαν φλόγας πυρίνους.

Ἐν τούτοις καίτοι αἱ σκέψεις αὗται ἐφαίνοντο φλέγουσαι τὰς αἰσθήσεις του, οὐχ ἧττον τὸ ψυχρὸν ῥῖγος ἐξηκολούθει κλονίζον πάντα τὰ μέλη του, καὶ τὸ πνεῦμά του ἀκουσίως ἐπλανᾶτο εἰς τὸ παρελθόν. Ἤρχισε νὰ διασχίζῃ τὸ δωμάτιόν του κατὰ μῆκος καὶ πλάτος, ἀδυνατῶν δὲ καὶ διὰ τῆς κινήσεως ταύτης νὰ συνέλθῃ ἔλαβε φιάλην πλήρη οἰνοπνεύματος, ἐπλήρωσε ποτήριον ἐκ τοῦ περιεχομένου αὐτῆς καὶ τὸ ἔπιεν ἀπνευστί.

Τέλος πάντων. Ἰδοὺ ἡ θερμότης, ἰδοὺ ἡ ζωή, εἶπε κενόνων καὶ δεύτερον ποτήριον. Καὶ ἀληθῶς ἡ φρικίασις ἐξέλιπεν ἐντελῶς καὶ ὁ Κορβὸλ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου του καὶ διηυθύνετο πρὸς τὸ τῆς Μαγδαληνῆς. Ἦτο ἤδη πρὸ τῆς θύρας καὶ ἡτοιμάζετο νὰ ἀνοίξῃ, ὅταν χεὶρ ξένη ἔπεσε βαρεῖα ἐπὶ τοῦ ὤμου του.

«Σοὶ ἀπηγορεύω νὰ εἰσέλθῃς! εἶπε φωνὴ ἐξερχομένη τοῦ σκότους.

Ὁ Κορβὸλ ἔστη κατάπληκτος! Μήπως εἶναι ὀπτασία! διενοήθη. Μήπως τὸ οἰνόπνευμα μὲ ἐμέθυσε!

— Μὲ ἤκουσας; δὲν θὰ εἰσέλθῃς, ἐπανέλαβεν ἡ φωνή.

— Διατί; ἐψιθύρισε μηχανικῶς ὁ ἄθλιος, καὶ ἔκαμε βῆμα ὡσεὶ ἀψηφῶν τὴν διαταγὴν τοῦ ἀπαγορεύοντος αὐτόν.

Ἀλλὰ ταυτοχρόνως ἠσθάνθη τὸ σιδηροῦν στόμιον ὅπλου παρὰ τὸν κρόταφόν του. Ἓν βῆμα, μίαν φωνὴν καὶ σὲ φονεύω ὡς σκύλλον, ἐπανέλαβεν ἡ αὐτὴ φωνή.

Ἀλλὰ ὀνειρεύομαι λοιπόν! ἢ ἀληθῶς; ἀναγνωρίζω τὴν φωνὴν αὐτήν;

— Τὴν ἀναγνωρίζεις; δὲν εἶναι ἔσι; Ναί! Εἶμαι ἐγὼ τὸ θῦμά σου, τὸ ὁποῖον ἔρθασεν εἰς καιρόν, ὅπως σὲ ἐμποδίσῃ νὰ διαπράξῃς τὸ νέον ἔγκλημα, ὅπερ μελετᾷς. Ὁ Θεὸς δὲν ἠθέλησεν, ὥστε ἐκεῖνος, ὅστις ἔστειλε τὸν ἀθῶον εἰς τὸ κάτεργον, νὰ κλέψῃ καὶ τὴν μνηστήν του ἀκόμη . . . Ὁ δολοφόνος τῆς μητρὸς δὲν δύναται νὰ γίνῃ σύζυγος τῆς κόρης.

— Ἀλλὰ εἶναι ἤδη σύζυγός μου, εἶπεν ὁ ἄθλιος, ἐλπίζων νὰ παραλύσῃ τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἐχθροῦ του.

(Ἀκολουθεῖ)